

บทความวิจัย

เรื่อง บทบาททางเพศกับการช่วงชิงอำนาจในสังคมของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง
ลำนำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญาอันตราย

โดย

นางสาว ผกาสินี เพ็ชรพล

รหัสนักศึกษา 05590625

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของคณะ อักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อเรื่องบทความวิจัย	บทบาททางเพศกับการช่วงชิงอำนาจในสังคมของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ลำนำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่น สัญญานิรันดร์
ผู้เขียน	นางสาว ผกาสินี เพ็ชรพล
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์ ดร. สิริชญา คอนกรีต
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง บทบาททางเพศกับการช่วงชิงอำนาจในสังคมของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ลำนำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญานิรันดร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของตัวละครเพศชายและเพศหญิงที่สัมพันธ์กับการเมือง ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ลำนำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญานิรันดร์ โดยศึกษานวนิยายจีนฉบับแปลภาษาไทยเรื่อง ลำนำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญานิรันดร์ ทั้งหมด 4 เล่ม เขียนโดย ถงหัว แปลโดย อรจิรา ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยของสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค

ผลการศึกษาพบว่า ตัวละครเพศชายมีวิธีการสร้างอำนาจทางการเมืองของทั้งหมด 6 วิธีดังนี้ วิธีการใช้ความรุนแรงได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการสังหาร การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุคคล การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางกลศึกสงคราม วิธีการไม่ใช้ความรุนแรงได้แก่ วิธีการที่การสร้างอำนาจโดยวิธีการรวมบุคคลและการสร้างอำนาจโดยวิธีการแต่งงาน ส่วนตัวละครเพศหญิงมีวิธีการสร้างอำนาจทางการเมืองทั้งหมด 5 วิธีดังนี้ วิธีการใช้ความรุนแรงได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางยาพิษและการสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุตรของตน วิธีการไม่ใช้ความรุนแรงได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการสร้างชื่อเสียง การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย และสร้างอำนาจโดยวิธีการอาศัยอำนาจของสามี ตัวละครเพศชายนั้นมียุทธวิธีการสร้างอำนาจที่หลากหลายกว่าเพศหญิง เนื่องจากมีโอกาสในสังคมและการทำงานมากกว่า ในขณะที่ตัวละครเพศหญิงจะมีบทบาทสำคัญในการเป็นแม่ การอยู่เบื้องหลังคอยสนับสนุนฝ่ายชาย วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศหญิงจึงมักจะเกี่ยวโยงกับเพศชายไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง

คำสำคัญ : บทบาททางเพศ, การช่วงชิงอำนาจ, สังคม, ตัวละคร

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง บทบาททางเพศกับการช่วงชิงอำนาจในสังคมของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีน เรื่อง ลำนำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญานิรันดร์ เป็นส่วนหนึ่งของวิชา 450112 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ ดร. สิริขญา คอนกรีต อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อนๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใดข้าพเจ้าขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ผกาสินี เพ็ชรพล

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
ที่มาและความสำคัญปัญหาของการวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
ขอบเขตการศึกษาวิจัย.....	2
สมมติฐานวิจัย.....	3
วิธีการดำเนินการศึกษา.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	3
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในนวนิยาย.....	4
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายจีน.....	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของชายหญิงในนวนิยาย.....	11
ผลการศึกษา.....	16
วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศชาย.....	16
วิธีการใช้ความรุนแรง.....	16
การสร้างอำนาจโดยวิธีการสังหาร.....	17
การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย.....	20
การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุคคล.....	23
การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางกลศึกสงคราม.....	26

วิธีการไม่ใช้ความรุนแรง.....	30
การสร้างอำนาจโดยวิธีการรวมบุคคล.....	30
การสร้างอำนาจโดยวิธีการแต่งงาน.....	32
วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศหญิง.....	34
วิธีการใช้ความรุนแรง.....	35
การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุตรของตน.....	35
การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางยาพิษ.....	36
วิธีการไม่ใช้ความรุนแรง.....	38
การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย.....	39
การสร้างอำนาจโดยวิธีการอาศัยอำนาจของสามี.....	40
การสร้างอำนาจโดยวิธีการสร้างชื่อเสียง.....	42
ความแตกต่างทางเพศกับวิธีการสร้างอำนาจทางการเมือง.....	44
วิธีการสร้างอำนาจที่เหมือนกัน.....	44
วิธีการสร้างอำนาจที่แตกต่างกัน.....	44
สรุปผลการศึกษา.....	46
ข้อเสนอแนะ.....	47
อ้างอิง.....	48

ที่มาและความสำคัญปัญหาของการวิจัย

นวนิยาย หมายถึง นิยายแบบใหม่ มาจากภาษาอังกฤษว่า Novel (อิงอร สุพันธ์ุณี, 2552: 1) นวนิยายเป็นวรรณกรรมที่ได้รับรูปแบบมาจากตะวันตก มีวิวัฒนาการมาจากการเล่านิยายซึ่งเป็นพฤติกรรมธรรมชาติของมนุษย์ ลักษณะจำกัดแน่นอนของนวนิยายคือแต่งเป็นร้อยแก้ว มีวิธีการดำเนินเรื่องหลายแบบ (อิงอร สุพันธ์ุณี, 2547: 3) ตัวละครเป็นส่วนประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของนวนิยาย ผู้เขียนจะสร้างสรรค์ตัวละครหลากหลายทั้ง วัย เพศ สถานภาพและบทบาทที่แตกต่างกัน เพศที่ปรากฏในตัวละครก็จะมีการแบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิง ในสังคมและประวัติศาสตร์โลกที่ผ่านมาอันแสดงให้เห็นถึงบทบาทในแต่ละเพศที่แตกต่างกัน เช่น พระนางซูสีไทเฮาที่มีบทบาททางการเมืองในราชวงศ์ชิงของจักรวรรดิจีน และอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ หัวหน้าพรรคนาซีผู้เริ่มสงครามโลกครั้งที่สอง

เนื่องจากเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกัน บทบาทหน้าที่และสถานภาพต่าง ๆ จึงแตกต่างกันตามไปด้วย พื้นฐานทางธรรมชาติ ด้านสรีระ หรือชีวภาพนั้นเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดความแตกต่างของบทบาทเพศ เช่น กำหนดให้โครงสร้างทางร่างกายของผู้ชายโดยทั่วไปคือกระดูกและกล้ามเนื้อมีความแข็งแรงกว่าผู้หญิง ขณะที่สภาพร่างกายของผู้หญิงมีความอ่อนแอและผูกพันใกล้ชิดกับธรรมชาติมากกว่า ความแตกต่างด้านสรีระที่ธรรมชาติกำหนดให้นี้ ทำให้สังคมต้องจัดสรรและแบ่งบทบาท รวมทั้งกำหนดความรับผิดชอบให้มีความเหมาะสมกับสรีระของมนุษย์แต่ละเพศ ความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงจึงเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดบทบาทหน้าที่ (นาตยา อยู่คง, 2561)

การแบ่งบทบาทและแบ่งงานระหว่างชายและหญิงในสังคมแบบดั้งเดิมนั้นจะใช้เพศเป็นเกณฑ์กำหนด เช่นเดียวกับการแบ่งบทบาทและการแบ่งงานระหว่างชายและหญิงในสังคมอื่น ๆ ในโลก โดยผู้หญิงจะมีบทบาทเป็น “ผู้ดูแลครอบครัว” ซึ่งได้แก่ การตั้งครุฑ การดูแลบุตรและความเป็นอยู่ของสมาชิกในครอบครัว รวมทั้งการทำงานในครัวเรือนเป็นหน้าที่หลัก ทำให้ผู้หญิงถูกคาดหวังที่จะต้องเตรียมตัวสวมบทบาทของความเป็นแม่ ส่วนผู้ชายจะมีบทบาทและหน้าที่หลักในการ “เลี้ยงดูครอบครัวและเป็นผู้นำของครอบครัว” ได้แก่ การออกไปทำงานนอกบ้านเพื่อนำเงินมาเลี้ยงดูครอบครัว ความคาดหวังของผู้ชายและผู้หญิงไม่เหมือนกัน ฉะนั้นบทบาทจึงแตกต่างกัน (วรรณ โปธิ์น้อย, 2548: 62-63) บทบาททางเพศจึงเป็นประเด็นที่นำศึกษาอย่างยิ่ง นวนิยายเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงบทบาททางเพศ นวนิยายเรื่องนี้ประพันธ์โดยนักเขียนชาวจีนที่มีชื่อว่า ถงหัว

หงหัว มีชื่อจริงว่า เหวิน ห่ายเยี่ยน จบการศึกษามาจากมหาวิทยาลัยปักกิ่ง เป็นนักเขียนนวนิยายและนักเขียนบทภาพยนตร์หญิงชาวจีน นวนิยายของเธอโด่งดังและได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก และนวนิยายแปลจีนเรื่อง *ลำนารักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งค้ำมั่นสัญญานิรันดร์* ก็เป็นนวนิยายของ หงหัว อีกเล่มหนึ่งที่น่าสนใจ มีเนื้อหากล่าวถึงการแบ่งแยกดินแดน การทำสงครามเพื่อแย่งชิงดินแดน การช่วงชิงแสวงหาอำนาจในแต่ละเผ่า กลวิธี เล่ห์เหลี่ยม และอุบายต่าง ๆ ที่แต่ละตัวละครใช้เพื่อแย่งชิงอำนาจทางการเมืองและทางสังคม มีความซับซ้อนและแตกต่างกัน ตัวละครส่วนใหญ่ในเรื่องนี้มักจะเป็นชนชั้นปกครอง ทั้งบุคคลในราชวงศ์ต่าง ๆ แม่ทัพ และขุนนาง ฉากในเรื่องเป็นฉากในยุคสมัยโบราณที่มีตัวละครเป็นทั้งมนุษย์ เทพ และปีศาจ

ความแตกต่างกันของเพศชายและเพศหญิง ส่งผลต่อวิธีการทางการเมืองที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษา “บทบาททางเพศกับการช่วงชิงอำนาจในสังคมของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง *ลำนารักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งค้ำมั่นสัญญานิรันดร์*”

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาบทบาทของตัวละครเพศชายและเพศหญิงที่สัมพันธ์กับการเมือง ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “*ลำนารักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งค้ำมั่นสัญญานิรันดร์*”

ขอบเขตการศึกษาวิจัย

ศึกษานวนิยายจีนฉบับแปลภาษาไทย เรื่อง “*ลำนารักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งค้ำมั่นสัญญานิรันดร์*” เขียนโดย หงหัว แปลโดย อรจิรา พิมพ์ครั้งที่ 1 เล่มที่ 1-2 พิมพ์ในปี พ.ศ. 2557 เล่มที่ 3-4 พิมพ์ในปี พ.ศ. 2558 ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยเป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค นวนิยายมีทั้งหมด 4 เล่ม เล่มที่ 1-2 เป็นภาคเกริ่นบรรยายเนื้อเรื่อง เล่มที่ 3-4 เป็นเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการทำสงคราม

สมมติฐานวิจัย

ความแตกต่างทางเพศส่งผลให้วิธีการแย่งชิงอำนาจของแต่ละตัวละครแตกต่างกันตามไปด้วย ซึ่งตัวละครเพศชายมักจะใช้วิธีการรวบรวมบุคคลากร การสู้รบ และการสร้างอุบายในการแย่งชิงอำนาจ ส่วนตัวละครเพศหญิงจะมีวิธีการแสวงหาอำนาจโดยการวางยาพิษ การวางแผน และการใช้บุตร

วิธีการดำเนินการศึกษา

1. สํารวจฐานข้อมูลวิจัยเบื้องต้น เพื่อศึกษาว่าแนวทางการทำวิจัยของวรรณกรรมจีนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้นเคยศึกษาหัวข้ออะไรไปบ้าง
2. ศึกษานวนิยายแปลจีน เรื่อง “ลํานํารักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคํามันส์ญานิรันดร์” ทั้งหมด 4 เล่ม เพื่อหาประเด็นที่น่าสนใจในเรื่องแล้วนำมาเขียนเป็นหัวข้อ
3. ทบทวนแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง จากนั้นจึงเลือกแนวคิดที่เหมาะสมนำมาใช้วิเคราะห์
4. วิเคราะห์บทบาททางเพศกับการช่วงชิงอำนาจในสังคมของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ลํานํารักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคํามันส์ญานิรันดร์
5. เรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้เข้าใจบทบาททางการเมืองที่แตกต่างกันของตัวละครเพศชายและเพศหญิง ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง “ลํานํารักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคํามันส์ญานิรันดร์”
2. เป็นแนวทางในการศึกษาบทบาททางเพศของตัวละครอื่นในนวนิยายชุดอื่นต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อบทความวิจัยเรื่อง “บทบาททางเพศกับการช่วงชิงอำนาจในสังคมของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ลำนำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญา นิรันดร” ผู้วิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถจำแนกได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้ 1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในนวนิยาย 2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายจีน 3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของชายหญิง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในนวนิยาย

จตุพร มหาพรหม (2540) ได้เขียนปริญญาานิพนธ์เรื่อง “การวิเคราะห์ตัวละครชายชาวจีนในนวนิยายไทยช่วง พ.ศ. 2510-2537” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์บุคลิกภาพ สถานภาพและบทบาทของตัวละครชายชาวจีนในนวนิยายไทยช่วง พ.ศ. 2510-2537 โดยคัดเลือกตัวละครชายชาวจีนในนวนิยายไทยตามช่วงที่ได้กำหนดไว้ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของชาวจีน รวมทั้งศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ตัวละคร ทฤษฎีทางบุคลิกภาพ สถานภาพ บทบาทของมนุษย์ เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ จากผลการศึกษาพบว่า ด้านสถานภาพและบทบาทของตัวละครชายชาวจีนมี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านครอบครัว ด้านการประกอบอาชีพ และด้านสังคม สถานภาพด้านครอบครัวในฐานะที่เป็นลูก เป็นพ่อและในฐานะสามี ตัวละครประพฤติทั้งเหมาะสมและไม่เหมาะสม ทั้งนี้เกิดจากสภาพแวดล้อมของครอบครัว ลักษณะนิสัยและภูมิหลังที่แตกต่างกัน สถานภาพด้านการประกอบอาชีพ กลุ่มชายชาวจีนที่มีความรู้ดีตัวมา มักจะประกอบอาชีพประสบผลสำเร็จมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีความรู้ มีน้อยคนที่พัฒนาตนเองขึ้นมาจนมีฐานะร่ำรวย ด้านสังคมส่วนมากชาวจีนจะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม จัดตั้งเป็นสมาคมหรือมูลนิธิต่าง ๆ มีบทบาทในการช่วยเหลือชาวจีนด้วยกันเอง และผู้ที่ได้รับทุกข์ภัยต่าง ๆ โดยไม่มีเลือกชั้นวรรณะ

นันทา พุกษพงษ์ (2541) ได้เขียนปริญญาานิพนธ์เรื่อง “วิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายของ ว.วินิจฉัยกุล” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการนำเสนอตัวละครเอกฝ่ายชายของ ว.วินิจฉัยกุล และเพื่อวิเคราะห์การสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีในการแนะนำตัวละครผู้แต่งใช้วิธีแนะนำตัวละครจากพฤติกรรมของตัวละครอื่นมากที่สุด รองลงมาคือวิธีแนะนำโดยผู้ประพันธ์เป็นผู้บรรยาย และวิธีแนะนำด้วยพฤติกรรมของตัวละครเองนั้นผู้ประพันธ์ใช้เท่ากัน นอกจากนี้

การกำหนดลักษณะนิสัยตัวละครผู้เขียนใช้ลักษณะนิสัยตัวละครแบบหลายลักษณะเป็นส่วนใหญ่ถึงจำนวน 13 ตัว ส่วนตัวละครแบบน้อยลักษณะใช้แสดงนิสัยตัวละครเพียง 4 ตัว เท่านั้น การสร้างตัวละครเอก ฝ่ายชาย จะดูได้จากภูมิหลังผู้เขียนได้แสดงให้เห็นว่าชาติตระกูลและการอบรมเลี้ยงดูมีผลต่อบุคลิกของตัวละคร ผู้เขียนให้ความสำคัญกับบุคลิกภาพภายใน ซึ่งแสดงความเป็นตัวตนที่แท้จริงของตัวละครมากกว่าบุคลิกภาพภายนอก นอกจากนี้สิ่งที่จะทำให้ตัวละครแตกต่างกันก็ตรงด้านการศึกษา ซึ่งจะแบ่งเป็นหลายระดับ ตั้งแต่ระดับต่ำกว่าปริญญา ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก ตัวละครของ ว. วนิชย์กุล จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด และการศึกษามีส่วนสำคัญต่อความคิด อุดมการณ์ของตัวละคร ส่วนด้านสังคมผู้เขียนให้ความสำคัญด้านครอบครัวทำให้เห็นว่า การให้ความรัก การเลี้ยงดูของบิดามารดาและการใช้ชีวิตขึ้นอยู่กับความรัก ความเข้าใจมากกว่าวัตถุเงินทอง ส่วนสำคัญในการสร้างตัวละครคือ แนวคิดในการดำเนินชีวิต ความแตกต่างในด้านนี้ของตัวละครอาจเนื่องมาจากภูมิหลัง บุคลิกภาพ การศึกษา แนวคิดของตัวละครที่ผู้เขียนสร้างให้มีตัวละครมากที่สุด คือ ต้องการได้รับการยอมรับในสังคม รองลงมาคือ มีจุดมุ่งหมายในการดำเนินชีวิต นอกจากนั้นต้องการมีการศึกษา ต้องการมีครอบครัวที่มั่นคง และต้องการมีฐานะดี ดังนั้นตัวละครจะนำเสนอหรือไม่งั้นขึ้นอยู่กับกลวิธีการแนะนำตัวละครและการสร้างตัวละครนั่นเอง

ถนัด คักดีแสงโสภา (2542) เขียนปริญญาานิพนธ์เรื่อง “วิเคราะห์ตัวละครและแนวคิดในงานประพันธ์ของ ประชาคม ลุนาเลีย” มีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์ตัวละครและแนวคิดในงานประพันธ์ของประชาคม ลุนาเลีย โดยเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์จากผลการศึกษาปรากฏว่าในด้านตัวละครประชาคม ลุนาเลีย ได้สร้างตัวละครอย่างน่าสนใจ ลักษณะนิสัยของตัวละครมีลักษณะที่สามารถนำมาเปรียบเทียบได้กับบุคคลจริง ทั้งตัวละครประเภทน้อยลักษณะและตัวละครประเภทหลายลักษณะ ตัวละครมีบทบาทที่เหมาะสมแสดงให้เห็นพฤติกรรมของคนที่สร้างปัญหาให้กับบุคคลอื่นและสังคมและพฤติกรรมของคนที่ดีเป็นผู้ถูกกระทำจากปัญหานั้นการนำเสนอตัวละครใช้วิธีการนำเสนอโดยการบรรยายและการนำเสนอโดยใช้บทสนทนา

ในด้านแนวคิด ประชาคม ลุนาเลีย เสนอไว้หลายประการคือ แนวคิดเรื่องการล่มสลายของสังคมชนบทชี้ให้เห็นสภาพของสังคมชนบทที่กำลังเปลี่ยนแปลง แนวคิดเรื่องความแปลกแยกในสังคมเมืองชี้ให้เห็น การขาดความสัมพันธ์ขาดการช่วยเหลือกันของคนในสังคมเมือง แนวคิดเรื่องอุดมคติแห่งความรัก ชี้ให้เห็นความรักที่เกิดจากการเสียสละเอื้ออาทรต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แนวคิดเรื่องศักดิ์ศรีแห่งชีวิตและการงานชี้ให้เห็นความภาคภูมิใจและยึดมั่นในแนวทางการดำรงชีวิตและหน้าที่ การงาน แนวคิด

เรื่องคุณค่าและการสืบทอดวัฒนธรรมชี้ให้เห็นความสำคัญของวัฒนธรรมท้องถิ่นว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าช่วยยึดเหนี่ยวและจรรโลงสังคมและแนวคิดเรื่องการเมืองการปกครอง ที่ชี้ให้เห็นถึงอิทธิพลของการเมืองการปกครองที่ส่งผลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน

วิมลมาศ ปฤษฎากุล (2542) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2475-2488” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ภูมิหลัง ลักษณะนิสัย บุคลิกลักษณะ กลวิธีการสร้างสรรค์ และกลวิธีการนำเสนอตัวละครเอกฝ่ายชายและหญิงในนวนิยายไทยตั้งแต่พ.ศ. 2475-2488 โดยเลือกวิเคราะห์เฉพาะนวนิยายที่ส่งผลต่อพัฒนาการของนวนิยายไทยจำนวน 17 เรื่อง จากผลการศึกษาพบว่า ตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิงในนวนิยายไทยตั้งแต่พ.ศ. 2475-2488 มี 2 ประเภทคือ ตัวละครเอกประเภทน้อยลักษณะ และตัวละครเอกประเภทหลายลักษณะ จากการวิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิงในนวนิยายทั้ง 17 เรื่องพบว่า ความน่าสนใจของตัวละครเอกในนวนิยายยุคนี้อยู่ที่ความคิดที่ก้าวหน้าของตัวละครไม่ว่าจะเป็นตัวละครเอกฝ่ายชายหรือหญิง ตัวละครเอกฝ่ายชายส่วนใหญ่เป็นตัวแทนความคิดที่ก้าวหน้าโดยเสนอวิธีที่สร้างสรรค์สังคมให้น่าอยู่ ส่วนตัวละครเอกฝ่ายหญิงส่วนใหญ่มีความพยายามให้คุณค่าใหม่แก่ผู้หญิง คือผู้หญิงในสังคมสมัยใหม่เป็นผู้หญิงที่มีการศึกษา กล้าคิดกล้าทำ ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ประเพณีจนเกินไป ในขณะที่เดียวกันก็เข้มแข็งและมีเหตุผลพร้อมที่จะยอมรับผลจากความคิดและการตัดสินใจของตนเอง ตัวละครเอกฝ่ายหญิงในยุคนี้จึงต้องต่อสู้กับความคิดเก่าและแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ สำหรับการดำเนินชีวิตต่อไป

ในด้านกลวิธีการสร้างสรรค์ตัวละคร ส่วนใหญ่ผู้ประพันธ์ให้ความสนใจในการสร้างตัวละครทุกประเภทโดยให้รายละเอียดทั้งในด้านภูมิหลัง ลักษณะนิสัย และบุคลิกลักษณะค่อนข้างชัดเจน ยกเว้นตัวละครเอกฝ่ายในนวนิยายด้านสังคมและการเมืองที่ส่วนใหญ่ ผู้ประพันธ์มักให้ความสำคัญในการสร้างลักษณะนิสัยมากกว่าภูมิหลังหรือบุคลิกลักษณะ ในด้านกลวิธีการนำเสนอตัวละครเอกทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีในการนำเสนอตัวละคร 4 วิธีรวมกัน คือ ผู้ประพันธ์ใช้วิธีบรรยายลักษณะตัวละครโดยตรง ผู้ประพันธ์ใช้วิธีให้ตัวละครเอากล่าวถึงตนเอง ผู้ประพันธ์ใช้วิธีให้ตัวละครในเรื่องกล่าวถึงตัวละครเอก และผู้ประพันธ์ใช้พฤติกรรมและบทสนทนาของตัวละครนำเสนอตัวละครเอก จากการวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายยุคนี้ ทำให้มองเห็นความสามารถอย่างยิ่งของผู้ประพันธ์ที่สามารถเสนอความคิด กลวิธีการสร้างสรรค์และนำเสนอตัวละครที่น่าสนใจ ผู้ประพันธ์ให้ความสำคัญกับตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิงใกล้เคียงกัน ยกเว้นในนวนิยายประเภทสังคมและการเมืองที่ผู้ประพันธ์ให้

ความสำคัญแก่ตัวละครเอกฝ่ายชายมากกว่าฝ่ายหญิงอย่างชัดเจน เนื่องจากตัวละครเอกในการดำเนินเรื่องเป็นตัวละครฝ่ายชายทั้งหมด

อภิวันท์ อดุลยพิเชษฐ์ (2544) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายไทยในอดีต : ภาพสะท้อนจากวรรณกรรมเรื่องขุนช้างขุนแผน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายไทยในสังคมไทยในอดีต โดยการศึกษาจากวรรณกรรมเรื่องขุนช้างขุนแผน ในการศึกษาวิเคราะห์ตัวละครโดยแบ่งตามเพศเป็นหลัก และแบ่งตามสถานะทางสังคมและความสัมพันธ์ทางสังคมของตัวละคร จากผลการศึกษาพบว่า ตัวละครเอกที่เป็นหญิงในเรื่องนี้เป็นภาพสะท้อนของผู้หญิงในกลุ่มชนชั้นผู้ปกครองหรือกลุ่มขุนนางผู้หญิงในชนชั้นนี้ต้องอยู่ภายใต้ความคาดหวังทางสังคมในการสืบทอดสถานภาพทางสังคม ซึ่งแสดงออกในลักษณะของการผลิตซ้ำรูปแบบของผู้หญิงในอุดมคติ โดยมีกลไกแห่งอำนาจทางสังคมครอบงำพฤติกรรมทางสังคมของผู้หญิงชนชั้นนี้ การครอบงำแสดงออกในรูปของความสัมพันธ์เชิงอำนาจของคนต่างวัย คือบิดามารดาที่มีต่อลูก และความสัมพันธ์เชิงอำนาจของคนต่างเพศ คือผู้ชายที่มีต่อผู้หญิง ที่ปรากฏในค่านิยมของความสัมพันธ์ทางสังคมในการดำเนินชีวิต และในคติความเชื่อทางศาสนา ซึ่งลักษณะของผู้หญิงในอุดมคติแบบชนชั้นสูงนี้จะแตกต่างจากผู้หญิงชนชั้นล่าง เนื่องด้วยผู้หญิงชนชั้นล่างหรือผู้ถูกปกครองจะมีภาระและความรับผิดชอบทางสังคมที่เปิดโอกาสให้หญิงชนชั้นล่างมีสิทธิ มีอิสระ และมีอำนาจในการตัดสินใจมากกว่าผู้หญิงชนชั้นสูง

ในส่วนของผู้ละครชายที่เป็นกลุ่มชนชั้นปกครอง สังคมมีความคาดหวังต่อการดำรงสถานะทางสังคมเช่นเดียวกับผู้หญิง แต่กลไกแห่งอำนาจในการครอบคลุมนพฤติกรรมทางสังคมของผู้ชายไม่มีลักษณะที่เคร่งครัดอย่างผู้หญิง เพราะบทบาททางสังคมของผู้ชายจะสัมพันธ์กับการทำกิจกรรมกับสังคมภายนอก คือการเกี่ยวข้องกับรัฐ ทั้งในส่วนของความเป็นขุนนางและไพร่ ทั้งนี้ในกลุ่มไพร่-ทาส กลไกอำนาจจะครอบคลุมวิถีชีวิต ทำให้คนกลุ่มนี้ไม่มีอิสระและต้องอยู่ภายใต้อำนาจของรัฐและมูลนาย กล่าวโดยสรุปได้ว่า ลักษณะโครงสร้างทางสังคมที่แตกต่างกันของแต่ละชนชั้น เป็นปัจจัยต่อสถานะ บทบาท และอำนาจของผู้หญิงและผู้ชายในสังคมไทยในอดีต

สมณฑา บุญวัฒนะกุล (2550) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง “ตัวละครหญิงในนวนิยายของบุญเหลือ” มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยายของบุญเหลือจำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ สะใภ้แห่ม่ม (พ.ศ. 2504), ทูตียะวิเศษ (พ.ศ. 2509), ตกหลุมตรองแล้วไต่ไต่ก็ดี (พ.ศ. 2512), สุรตนารี (พ.ศ. 2514), และ ดร. ลูกทุ่ง (พ.ศ. 2516) โดยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์ จากผลการศึกษาพบว่าสถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงมีสองด้านคือ ด้านครอบครัว

และด้านสังคม สถานภาพและบทบาทด้านแรกประกอบด้วย สถานภาพและบทบาทของบุตรสาว บุตรสะใภ้ ภรรยา มารดาและเพื่อน ส่วนสถานภาพและบทบาทด้านต่อมา ประกอบด้วยสถานภาพและบทบาทด้านหน้าที่การงานและด้านการเป็นผู้นำ สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 11 ตัว นอกจากจะสะท้อนเอกลักษณ์ของครอบครัวไทยในเมืองหลวง และในชนบทในช่วงเวลาที่ผู้เขียนมีชีวิตอยู่แล้ว ผู้เขียนยังได้เสนอทัศนะเรื่องบทบาทของเพศหญิงและเพศชายที่สังคมไทยกำหนดไว้อย่างตายตัวอีกด้วย นวนิยายของบุญเหลือจึงทำให้ผู้อ่านรู้จักและเข้าใจชีวิตคนไทยและสังคมไทยบางแง่มุมดีขึ้น

พิณวิไล ปริบูรณ์ (2555) ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์ของคนจีนในไทย : กรณีศึกษาตัวละครคนจีนอพยพในนวนิยายเรื่องลวดลายมังกร” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์และปัจจัยที่มีผลต่อการปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์ของคนจีนอพยพตามบริบททางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปในนวนิยายลวดลายมังกร จากผลการศึกษาพบว่า ตัวละครจีนอพยพมีความพยายามในการธำรงอัตลักษณ์ความเป็นจีนไว้โดยไม่นิยามตนเองว่าเป็นคนไทย สะท้อนผ่านค่านิยม วิถีชีวิต การยึดมั่นในวัฒนธรรม ประเพณีจีนและการอบรมสั่งสอนลูกหลาน กล่าวได้ว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้อัตลักษณ์ความเป็นจีนคงอยู่ได้เกิดจากการรวมกลุ่มและคบค้าเฉพาะกับคนจีนตลอดจนนิยมแต่งงานกับคนในกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกัน แต่เมื่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมเปลี่ยนไป ตัวละครจีนอพยพต้องเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงส่งผลให้ต้องปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์เพื่อให้อยู่ในวัฒนธรรมใหม่ได้อย่างกลมกลืน อัตลักษณ์ปรับเปลี่ยนไปสะท้อนผ่านการดำเนินธุรกิจและแนวคิดใหม่ที่มีผลต่อสังคมปิตาธิปไตย

สุทัตตา พาหุมันโต (2560) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “ตัวละครหญิงกับปิตาธิปไตยในนวนิยายสืบสวนสอบสวนร่วมสมัยของอเมริกา” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์การสืบสวน การตกเป็นเหยื่อ และความรุนแรงผ่านการนำเสนอตัวละครหญิงในนวนิยายสืบสวนร่วมสมัยของอเมริกา โดยศึกษานวนิยายสืบสวนสอบสวนร่วมสมัยของอเมริกา 7 เรื่อง ได้แก่ เดอะ เซอร์เจียน (The Surgeon, 2001) ของเทสส์ เกอร์ริตเซน (Tess Gerritsen) อัลโตน (Alone, 2005) และ ไฮด์ (Hide, 2007) ของลิซ่า การ์ดเนอร์ (Lisa Gardner) ฮาร์ทซิก (Heartsick, 2007) ของเชลซี เคน (Chelsea Cain) สเตรนเจอร์ส อิน เดธ (Strangers In Death, 2008) ของเจ ดี โรบบ์ (J.D.Robb) ชาร์ป ออบเจ็คส์ (Sharp Objects, 2006) และดาร์ก เพลสเสส (Dark Places, 2009) ของจิลเลียน ฟลินน์ (Gillian Flynn) จากการศึกษาพบว่าตัวละครหญิงต้องเผชิญกับความรุนแรงอันเนื่องมาจากการกดขี่ทางเพศสภาพในสังคมปิตาธิปไตยที่กีดกันและแบ่งแยกให้ผู้ชายมีสถานะเหนือกว่าผู้หญิง อาทิ การกระทำความรุนแรงทางเพศที่ไม่เพียงแต่เป็นความรุนแรงทางกายแต่ยังสร้างบาดแผลไว้ในจิตใจของตัวละครหญิง และการกีดกันทางเพศในพื้นที่

การทำงานที่เกิดขึ้นกับตัวละครนักสืบหญิง อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์ได้นำเสนอให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของตัวละครหญิงเพื่อตรงกับแนวคิดดังกล่าว อาทิ ตัวละครเหยื่อผู้หญิงที่ตระหนักรู้คุณค่าในตนเอง และพร้อมจะลุกขึ้นต่อกรกับอาชญากรเพื่อปกป้องตนเอง อาชญากรหญิงผู้กระทำความรุนแรงเพื่อเติมเต็มความปรารถนาในจิตใจ และนักสืบหญิงที่พิสูจน์ความสามารถของตนเองจนประสบความสำเร็จในการทำงาน บทบาทที่หลากหลายและซับซ้อนเหล่านี้สื่อให้เห็นอย่างชัดเจนว่านวนิยายสืบสวนสอบสวนร่วมสมัยของอเมริกาไม่ได้ถูกจำกัดให้เป็นพื้นที่ของตัวละครชายเพียงอย่างเดียวอีกต่อไป ตัวละครหญิงก็สามารถก้าวขึ้นมาเป็นตัวละครสำคัญหรือแม้แต่ตัวละครเอกของเรื่องได้

หงหง ฉี (2560) เขียนการค้นคว้าอิสระเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครชายในวรรณกรรมอัตชีวประวัติเรื่อง หงส์ป่า” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ของตัวละครชายในวรรณกรรมอัตชีวประวัติเรื่องหงส์ป่าและศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมผ่านตัวละครชายในวรรณกรรมเรื่องหงส์ป่า โดยศึกษาจากวรรณกรรมเรื่องหงส์ป่าฉบับแปลภาษาไทยของจิตรกรณรัตน์รัตนกุล

ผลการศึกษาที่เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตัวละครชายในวรรณกรรมอัตชีวประวัติเรื่องหงส์ป่ามี 2 ส่วนคือภาพลักษณ์ของตัวละครชายในครอบครัว และภาพลักษณ์ของตัวละครชายในสังคม จากผลการศึกษาที่เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตัวละครชายในครอบครัวพบว่า ตัวละครชายในฐานะพ่อมีภาพลักษณ์ 7 ประการ ได้แก่ ผู้มีอำนาจในการตัดสินใจชีวิตของลูก ผู้อบรมสั่งสอนลูก ผู้สนับสนุนและช่วยเหลือลูกในด้านการศึกษา ผู้มีความรักต่อลูกผู้เสียสละเพื่อลูก ผู้รับฟังและเคารพความคิดของลูก และผู้เห็นสิ่งอื่นสำคัญกว่าลูก ภาพลักษณ์ของตัวละครชายในฐานะสามีมี 7 ประการ ได้แก่ ผู้ไม่ให้เกิดภรรยาผู้จำกัดอิสรภาพของภรรยา ผู้ไม่มีความรับผิดชอบผู้ไม่ดูแลเอาใจใส่ภรรยา ผู้เห็นพรรคสำคัญกว่าภรรยา ผู้เก็บอารมณ์และความรู้สึก และผู้มีความรักต่อภรรยา ส่วนภาพลักษณ์ของตัวละครชายในฐานะบุตรชายมี 4 ประการ ได้แก่ ผู้สืบสกุล ผู้สืบทอดธุรกิจของตระกูล ผู้รับมรดกจากบิดา และผู้มีความกตัญญูต่อบิดามารดา

ส่วนผลการศึกษาที่เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตัวละครชายในสังคมพบว่า ภาพลักษณ์ของตัวละครชายในด้านการศึกษามี 2 ประการ คือ ผู้ได้รับการศึกษาที่ดี และผู้ไม่สำเร็จในการศึกษา ภาพลักษณ์ของตัวละครชายในหน้าที่การงานมี 6 ประการ ได้แก่ ผู้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ผู้มีความสามารถในหน้าที่การงาน ผู้มีมนุษยธรรมในการทำงาน ผู้ได้รับความเคารพจากสังคมผู้มีความเฉลียวฉลาด และผู้มีความมุ่งมั่นในหน้าที่การงาน และภาพลักษณ์ของตัวละครชายในบทบาททางการเมืองมี 2 ประการคือผู้มีความจงรักภักดีต่อสถาบันและผู้มีอุดมการณ์ทางการเมือง นอกจากนี้จากผลการศึกษาภาพสะท้อนทาง

สังคมผ่านตัวละครชายในวรรณกรรมเรื่องหงส์ป่าพบว่า วรรณกรรมเรื่องหงส์ป่าสะท้อนให้เห็นถึง วัฒนธรรมการตั้งชื่อ ประเพณีการแต่งงาน ประเพณีพิธีงานศพ ความเชื่อในเรื่องฮวงจุ้ย ความเชื่อที่เกี่ยวกับตัวเลข ความเชื่อทางศาสนาความเชื่อเรื่องวิญญาณภูตผีปีศาจ “คั่ง” วิธีการอยู่อาศัยของชาวจีน ภาคเหนือ และการแพทย์แผนโบราณจีนโดยผ่านตัวละครชาย

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในนวนิยาย ทำให้ผู้วิจัยทราบว่า ทิศทางของการศึกษาตัวละคร มีทั้งการวิเคราะห์ตัวละครสำคัญ วิเคราะห์ตัวละครเอก วิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชาย การวิเคราะห์ตัวละครชาย และการศึกษาตัวละครหญิง โดยบทความวิจัยเล่มนี้จะศึกษาเกี่ยวกับตัวละครชายและหญิงเช่นกัน จากงานวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นถึงรูปแบบการวิเคราะห์ตัวละคร รวมทั้งการวิเคราะห์ฐานะ อัตลักษณ์ บุคลิกภาพ สถานภาพของตัวละครชายและหญิง กลวิธีการนำเสนอตัวละคร ผู้ศึกษาสามารถนำวิธีการวิเคราะห์ดังกล่าวมาเป็นแนวในการวิเคราะห์ตัวละครได้ ซึ่งบทความวิจัยเล่มนี้จะศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสร้างอำนาจในสังคมของตัวละครชายและหญิง ต่างจากงานวิจัยข้างต้นที่จะศึกษาตัวละครในด้านภาพลักษณ์และสถานภาพ

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายจีน

อัชมา มหาพสุธานนท์ (2553) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความเป็นหญิงจีนในนวนิยายของนักเขียนสตรีจีนยุคหลังเหมา” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความหมายของความเป็นหญิงอันหลากหลายของสตรีจีนในช่วงหลังเหมาของจีนโดยเฉพาะ ตั้งแต่ค.ศ.1985 จนถึงต้นศตวรรษที่ 21 ที่ปรากฏในนวนิยายของนักเขียนสตรีจีน และเพื่อศึกษาบริบททางประวัติศาสตร์ สังคม และวัฒนธรรมจีนที่สัมพันธ์กับความหมายของความเป็นหญิงที่ปรากฏในนวนิยายดังกล่าว โดยศึกษาในมุมมองของปัญญาชนหญิงจีนในเมือง จากการศึกษาพบว่า ภาพความเป็นหญิงโดยเฉพาะแนวคิดเกี่ยวกับความรัก เพศวิถี และความเป็นปัจเจกของผู้หญิงจีนในช่วงนี้ได้พัฒนาจากการตั้งคำถามและการโต้กลับของแนวคิดลัทธิขงจื้อและอุดมการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนเรื่องการเก็บกั้นความรู้สึก การแต่งงานที่ไร้รัก การรักษาพรหมจรรย์ การปิดกั้นทางเพศวิถี และการทบทวนการทำเพื่อส่วนรวม ไปสู่ความรัก เพศวิถี และความเป็นปัจเจกที่เป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับโลกาภิวัตน์ ทุนนิยมและบริโภคนิยม รวมทั้งเป็นการนิยามความหมายใหม่ของความเป็นหญิงจีน

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายจีนทำให้ผู้วิจัยทราบว่า การศึกษานวนิยายจีนที่ผ่านมา มีการศึกษาเพศสภาพและความเป็นหญิงจีนในนวนิยายของนักเขียนสตรีจีน โดยบทความวิจัยเล่มนี้ก็จะศึกษาเกี่ยวกับตัวละครหญิงในนวนิยายจีน งานวิจัยข้างต้นจึงสามารถแนะแนวทางการวิเคราะห์เกี่ยวกับเพศวิถีความเป็นหญิงจีนได้ รวมทั้งเป็นแนวทางการวิเคราะห์สังคมและวัฒนธรรมจีนที่สัมพันธ์กับความหมายของความเป็นหญิง ซึ่งบทความวิจัยเล่มนี้จะศึกษาวิธีการสร้างอำนาจในสังคมของตัวละครหญิง ต่างจากงานวิจัยข้างต้นที่ศึกษาเกี่ยวกับเพศวิถีและความหมายของความเป็นหญิง

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของชายหญิงในนวนิยาย

เฉลิมศักดิ์ น้อยศรี (2551) เขียนบทวิจารณ์เรื่อง “บทบาทของผู้หญิงในสามก๊ก: วิเคราะห์เรื่องเชิงวรรณกรรม Criticism of Women 's Roles in “ Romance of the Three Kingdoms ”: A Literary Analysis ” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิจัยเรื่องบทบาทของผู้หญิงในสามก๊ก: วิเคราะห์เรื่องเชิงวรรณกรรม ซึ่งตามเดิม มีนัยยะทางการเมือง รวมถึงบทบาทตัวละครผู้หญิงในด้านการเมือง อาทิ ด้านใฝ่หาอำนาจทางการเมืองด้านตกเป็นเหยื่อของการเมือง ด้านถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมือง ด้านทำคุณประโยชน์ต่อสังคมและการเมืองและศึกษาเปรียบเทียบในด้านบริบทการเมืองจากสามก๊ก ฉบับแปลโดยเจ้าพระยาพระคลัง (หน) นอกจากนั้นศึกษาบทบาทของผู้หญิงที่ทำคุณประโยชน์ต่อสังคมและการเมือง ส่วนขอบเขตแห่งการศึกษานั้น วิเคราะห์ตัวละครผู้หญิงคือ นางเตียวเสี้ยน และนางซุนฮูหยิน ตามลำดับ การวิจัยในครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาเชิงวิเคราะห์เอกสารและการวิเคราะห์เนื้อหา เป็นด้านหลัก และได้นำแนวปรัชญาตะวันออกคือปรัชญาขงจื้อแนวคิดนักวิชาการที่เชี่ยวชาญด้านวรรณกรรมและปรัชญาการเมือง มาเป็นกรอบในการศึกษาการให้บริบทเป็นการเมือง หรือตัวละครผู้หญิงทั้งสอง ที่มีบทบาทต่อผู้มีพระคุณและสามีของตนเองในปรัชญาขงจื้อ ผ่านทางการแสดงพฤติกรรมหรือบทบาทตนเอง โดยการศึกษาวิจัยนี้ยึดถือสามก๊ก ฉบับแปลใหม่โดย วรรณไฉ พัทธโนทัยเพราะถือได้ว่าเป็นฉบับที่แปลตรงต้นฉบับภาษาจีนของ หลอ กว๋าน จงมากที่สุด

จากผลการศึกษาพบว่า การให้บริบทเป็นการเมืองสืบเนื่องมาจากการแปลวรรณกรรมสามก๊กในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก อำนาจการแปลโดย เจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้แปลแบบถอดความผ่านล่ามอีกทีหนึ่ง จึงทำให้สามก๊กฉบับดังกล่าวคลาดเคลื่อนไม่ตรงกับต้นฉบับภาษาจีนของ

หลอ กว๋าน จง นอกจากนั้นยังถูกนำมาใช้เป็นตำราพิชัยสงครามอันมีนัยยะทางการเมืองอีกด้วย ส่วน บทบาทของตัวละครผู้หญิงคือ นางเดียว เสียนและนาง ซุน ฮุหยิน สะท้อนภาพปรัชญาขงจื๊ออย่างเด่นชัด ในด้านจริยธรรมในครอบครัว นางเดียวเสียน มีความกตัญญูทเวทิตาต่อบิดามารดาตนเอง ส่วนนาง ซุนฮุหยินมี ความซื่อสัตย์ต่อสามีของตนเองเช่นกัน ซึ่งเป็นไปตามแนวปรัชญาขงจื๊อ ไม่ใช่บริบททาง การเมืองเพียงด้านเดียว

ปิ่นหล้า ศิลปิน (2551) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงใน นวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิง ในนวนิยายของ ปิยะพร ศักดิ์เกษม และเพื่อวิเคราะห์ทัศนคติของปิยะพรศักดิ์เกษมที่มีต่อผู้หญิง ในสังคมไทยโดยศึกษาจากนวนิยายทั้งสิ้น 13 เรื่อง ได้แก่ ตะวันทอแสง ระเบิดดาว ทรายสีเพลิง ใต้ร่ม ไม้เลื้อย ดอกไม้ในป่าหนาว กิ่งไผ่-ใบรัก เรือนศิรา ทางสายธาร ใต้เงาตะวัน ในบ่วงมนตรา ลับแลลายเมฆ บ้านร้อยดอกไม้ และวาวพลอย จากผลการศึกษาพบว่าตัวละครหญิงในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม ประกอบด้วยตัวละครหลัก ตัวละครรอง และตัวละครประกอบผู้เขียนสร้างตัวละครหลักให้มีลักษณะที่ ซับซ้อนและมีบุคลิกหลายลักษณะ ตัวละครรองมีลักษณะนิสัยไม่ซับซ้อนและมักมีบทบาทเป็นคู่เทียบกับ ตัวละครหลัก และตัวละครประกอบมีบุคลิกน้อยลักษณะ และเป็นส่วนเสริมในการดำเนินเรื่อง ตัวละคร หญิงในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมมีสถานภาพและบทบาท 2 ด้านคือด้านแรกสถานภาพและบทบาท ในครอบครัว ได้แก่ สถานภาพของลูกสาว มีบทบาทในการเคารพเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ และบทบาท ในการตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ สถานภาพของภรรยา มีบทบาทในการดูแลเอาใจใส่และให้เกียรติสามี บทบาทในการแบ่งเบาภาระทางเศรษฐกิจ และบทบาทในการตอบสนองความต้องการ ทางเพศ สถานภาพของแม่มีบทบาทในการอบรมเลี้ยงดูลูก บทบาทในการสนับสนุนลูก บทบาทในการให้คำแนะนำ เรื่องการเลือกคู่ครอง และบทบาทในการเสียสละเพื่อลูก สถานภาพของญาติผู้ใหญ่มีบทบาทในการเลี้ยงดู และบทบาทในการอบรมสั่งสอนและให้คำปรึกษา ผู้เขียนแสดงให้เห็นว่าตัวละครหญิงมีบทบาทตาม สถานภาพแตกต่างกัน การแสดงบทบาทขัดแย้งกับสถานภาพส่งผลให้ตัวละครไม่ประสบความสำเร็จใน ชีวิต ปิยะพร ศักดิ์เกษมได้แสดงทัศนคติต่อสถานภาพและบทบาทในครอบครัวของผู้หญิงในสังคมไทย ดังนี้ 1. ทัศนคติเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูมีผลต่อจิตใจของผู้เป็นลูกและผู้หญิงมี บทบาทสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูลูกสาว และ 2. ทัศนคติเกี่ยวกับการเลือกคู่ครองและการใช้ชีวิตคู่ ได้แก่ การเลือกคู่ครองควรมีทั้งความรักความเหมาะสมอีกทั้งการใช้ชีวิตคู่ต้องให้เกียรติและเข้าใจกัน

ปิยะพร ศักดิ์เกษมได้เน้นว่าผู้หญิงควรมีบทบาทและประพฤติตนให้เหมาะสมกับสถานภาพจึงจะทำให้ชีวิตครอบครัวมีความสุข

ด้านสถานภาพและบทบาทในสังคม ได้แก่ ด้านการศึกษาและการประกอบอาชีพ ด้านการศึกษาพบว่าตัวละครในนวนิยายของปิยะ พรศักดิ์เกษมมีการศึกษาในระดับปริญญาตรีจนถึงปริญญาเอกในสาขาต่าง ๆ การศึกษาของตัวละครหญิงมีผลทำให้ตัวละครมีสถานภาพเป็นที่ยอมรับในสังคมและสร้างคามภูมิใจให้แก่คนในครอบครัวอีกทั้งเป็นการยกระดับสถานภาพของผู้หญิงในสังคมให้ดีขึ้นด้วย และด้านการประกอบอาชีพ พบว่าตัวละครหญิงในนวนิยายของ ปิยะ พรศักดิ์เกษมมีหน้าที่การงานที่ดีประสบความสำเร็จในอาชีพของตนเอง และเป็นที่ยอมรับของสังคม ปิยะพร ศักดิ์เกษมมีทัศนคติต่อสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงในสังคม ดังนี้ 1. ทัศนคติเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้หญิงและ 2. ทัศนคติเกี่ยวกับความไม่เสมอภาค ผู้เขียนได้เน้นเรื่องคุณสมบัติของผู้หญิงสมัยใหม่ในสังคมปัจจุบันคือ รักนวลสงวนตัวมีการศึกษาดี ทำงานเก่ง มีวุฒิภาวะทางอารมณ์และมีคุณธรรม และเรื่องความไม่เสมอภาคระหว่างชายหญิง ผู้เขียนมุ่งให้สังคมไทยปลูกฝังค่านิยมให้ชายหญิงรู้หน้าที่และให้เกียรติซึ่งกันและกัน สังคมจึงจะสงบสุข

ปรีชา เสือพิทักษ์ (2554) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายในบทละครนอก สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น (2325-2394)” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายในบทละครนอกสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นโดยศึกษาตัวบทจากบทละครนอกสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น (พ.ศ. 2325-2394) จากผลการการศึกษาพบว่า บทบาทของผู้หญิงและผู้ชายในบทละครนอกสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นมีทั้งส่วนที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกับบรรทัดฐานทางสังคม (Norms) กล่าวคือตัวละครหญิงและตัวละครชายต่างมีบทบาทที่สอดคล้องกับแนวคิดแบบปิตาธิปไตยตามกรอบของศาสนาและวรรณกรรมคำสอนอันเป็นอุดมคติทางสังคม ส่วนบทบาทที่ไม่สอดคล้องกับบรรทัดฐานทางสังคมนั้นผู้แต่งได้ใช้ความขบขันซึ่งเป็นขนบของบทละครนอกเป็นสื่อ อย่างไรก็ตามบทบาทที่ไม่สอดคล้องกับบรรทัดฐานทางสังคมนั้นจะแสดงออกในเชิงยั่วล้อกับบรรทัดฐานทางสังคม กล่าวคือในด้านตัวละครหญิงจะยั่วล้อความบกพร่องในประเด็นหญิงสาวกับการรุกเร้าทางเพศและภรรยากับความหึงหวงและการผรุสวาท ส่วนด้านของตัวละครชายจะยั่วล้อความบกพร่องในประเด็นกษัตริย์กับการผรุสวาทกษัตริย์กับความขลาดเขลาและสามีกับความกลัวภรรยา

เยาวลักษณ์ อยู่เจริญสุข (2558) เขียนเขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “จบบาปเผด็จ : มิติหญิงชายในวรรณกรรมคำสอนเขมร” มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงความไม่เสมอภาคระหว่างเพศของสังคมเขมรจากวรรณกรรมคำสอนจำนวน 13 เรื่อง จากผลการศึกษาพบว่า ในสังคมเขมรผู้หญิงเป็นเพศที่ดูเสมือนมีความสำคัญในสังคมไม่น้อยไปกว่าเพศชาย แต่ในความเป็นจริงบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงเขมรล้วนมีภาระหน้าที่เอื้ออำนวยประโยชน์ให้ผู้ชายแทบทั้งสิ้น โดยเฉพาะผู้หญิงในบทบาทภรรยาซึ่งมีสถานภาพทางสังคมที่ต่ำต้อยกว่าผู้ชายมาก ทั้งนี้เนื่องจากในสังคมเขมรใช้แนวคิดเรื่อง “สตรีครบลักษณ์” โดยอาศัยวรรณกรรมคำสอนที่เรียกว่า “จบบาป” มาเป็น “กรอบ” เพื่อควบคุมความประพฤติของผู้หญิงให้ต้องดำเนินชีวิตอยู่ในแนวทางที่สังคมกำหนดขึ้น หากไม่ทำตามก็จะถูกสังคมลงโทษ ผู้หญิงจึงถูกควบคุมทั้งในเรื่องส่วนตัวและความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น อีกทั้งยังถูกจำกัดขอบเขตอำนาจและพื้นที่ในการดำเนินชีวิต และหากผู้หญิงจะได้รับสิ่งตอบแทนจากการทำหน้าที่ ผู้หญิงก็จะได้รับเพียงค่ายกย่องที่ถือเป็นเกียรติอันประเสริฐซึ่งเป็นเพียงนามธรรมจับต้องไม่ได้ ในขณะที่ผู้ชายจะได้รับรางวัลเป็นความก้าวหน้าในชีวิต ความมีศักดิ์ซึ่งเป็นรูปธรรมที่เห็นผลชัดเจนได้ในปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้ให้เห็นความแตกต่างและไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายในสังคมเขมร นอกจากนี้ความเหลื่อมล้ำต่างต่างนั้นอาจกลายเป็นความแตกต่างทางโครงสร้างของสังคมที่ส่งผลให้ผู้ชายมีอำนาจและใช้อำนาจควบคุมจัดการกับผู้หญิง อันนำไปสู่ความไม่เสมอภาคทางเพศขึ้นได้ในภายภาคหน้า

ณัฐรดา เบ้าคำ (2559) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง “สถานภาพและบทบาทของตัวละครเอกชายในนวนิยายชุดสุภาพบุรุษจุฑาเทพ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละครเอกชายและความเป็นปัจเจกที่สัมพันธ์ต่อสถานภาพและบทบาทของตัวละครเอกชายในนวนิยายชุดสุภาพบุรุษจุฑาเทพทั้ง 5 เรื่อง จากผลการศึกษาพบว่า สถานภาพและบทบาทของตัวละครเอกชาย แบ่งสถานภาพออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ สถานภาพที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดและสถานภาพที่ได้มาด้วยความสามารถ สถานภาพที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ได้แก่ สถานภาพด้านชาติกำเนิด แบ่งได้เป็นสถานภาพทางวงศ์ ฌาณญาติ ได้แก่ สถานภาพหลานชาย สถานภาพการเป็นพี่น้อง และสถานภาพของชนชั้นทางสังคม ได้แก่ สถานภาพขุนชาย (หม่อมราชวงศ์) นอกจากนี้สถานภาพที่ได้มาด้วยความสามารถ จำแนกได้เป็นสถานภาพด้านการประกอบอาชีพ ได้แก่ นักโบราณคดี อาจารย์มหาวิทยาลัย นักการทูต นายแพทย์ อาจารย์หมอ วิศวกรโยธา และทหารอากาศ ส่วนความเป็นปัจเจกที่สัมพันธ์ต่อสถานภาพและบทบาทของตัวละครเอกชายที่ปรากฏใน นวนิยายชุดสุภาพบุรุษจุฑาเทพ พบว่า ปรากฏความเป็นปัจเจกของตัวละครเอกชาย 2 ลักษณะ ได้แก่ ความเป็นปัจเจกของตัวละครชายโดยพิจารณาจากการแสดงบทบาทตามสถานภาพที่ปรากฏ และการเลือกคู่ครองโดยมีบทบาทที่ขัดแย้งกับสถานภาพและการต่อรอง ได้แก่

แนวคิดในการเลือก คู่ครอง แบ่งได้เป็นการเลือกคู่ครองตามหลักพุทธศาสนาและการเลือกคู่ครองจาก นักวิชาการทั่วไป นอกจากนี้ยังปรากฏความเป็นปัจเจกที่แสดงออกผ่านการเลือกคู่ครอง และข้อกำหนด จากชาติกำเนิดเรื่องคู่ครอง

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของชายหญิงในนวนิยาย ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแนวทางการ วิเคราะห์สถานภาพและบทบาทของตัวละครชายหญิงในนวนิยายเรื่องต่าง ๆ การวิเคราะห์บทบาทตัว ละครผู้หญิงในด้านการเมือง การวิเคราะห์สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในด้านครอบครัวและ ด้านสังคม การศึกษาบทบาทของหญิงชายกับบรรทัดฐานทางสังคม การศึกษาสถานภาพและบทบาทของ ตัวละครเอกชายได้แก่ สถานภาพที่ได้มาแต่กำเนิดและสถานภาพที่ได้มาด้วยความสามารถ โดยบทความ วิจัยเล่มนี้จะศึกษาเกี่ยวกับบทบาททางเพศกับการสร้างอำนาจในสังคมของตัวละคร รูปแบบการวิเคราะห์ บทบาทตัวละครชายหญิงเหล่านี้จึงสามารถนำมาเป็นแนวทางการศึกษาบทบาททางเพศของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีนเล่มนี้ได้ บทความวิจัยเล่มนี้แตกต่างจากงานวิจัยข้างต้นในด้านการศึกษาบทบาททาง เพศกับการสร้างอำนาจในสังคมของตัวละครชายหญิง เกี่ยวข้องการใช้วิธีการต่าง ๆ ซึ่งแตกต่างกันไปตาม บทบาทของตัวละครชายหญิง ส่วนงานวิจัยข้างต้นเป็นการศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละครที่ เกี่ยวกับทางด้านสังคม ด้านครอบครัว และด้านการเมือง

อนึ่ง จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องยังไม่มีผู้ใดศึกษาถึงบทบาททางเพศกับการช่วงชิงอำนาจในสังคม ของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ล่านำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญานิรันดร์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึง ใใคร่ศึกษาบทบาททางเพศกับการช่วงชิงอำนาจในสังคมของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ล่านำรัก เทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญานิรันดร์ เพื่อให้เข้าใจถึงวิธีการสร้างหรือช่วงชิงอำนาจของตัวละครชาย และหญิง ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร ความต่างของเพศส่งผลอย่างไรต่อวิธีการ และค่านิยม ทางเพศของสังคมจีนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของตัวละครอย่างแตกต่าง

ผลการศึกษา

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่อง ลำนำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญาจันทร์ทั้งหมด 4 เล่มอย่างละเอียดแล้ว ได้แบ่งการศึกษาเป็นตัวละครเพศชายและเพศหญิง ดังนี้ 1.วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศชาย 2.วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศหญิง ตัวละครเพศชายนั้นมียุทธวิธีการสร้างอำนาจที่หลากหลายกว่าเพศหญิง เนื่องจากมีโอกาสในสังคมและการทำงานมากกว่า ในขณะที่ตัวละครเพศหญิงจะมีบทบาทสำคัญในการเป็นแม่ การใช้บุตรของตน การอยู่เบื้องหลังคอยสนับสนุนฝ่ายชาย วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศหญิงจึงมักจะเกี่ยวโยงกับเพศชายไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

จากผลการศึกษาพบว่า วิธีการสร้างอำนาจทางการเมืองของตัวละครเพศชายมีทั้งหมด 6 วิธีดังนี้ การสร้างอำนาจโดยวิธีการสังหาร การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุคคล การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางกลศึกสงคราม การสร้างอำนาจโดยวิธีการรวมบุคคลและการสร้างอำนาจโดยวิธีการแต่งงาน ส่วนวิธีการสร้างอำนาจทางการเมืองของตัวละครเพศหญิงแบ่งเป็น 5 วิธีได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางยาพิษ การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุตรของตน การสร้างอำนาจโดยวิธีการสร้างชื่อเสียง การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย และการสร้างอำนาจโดยวิธีการอาศัยอำนาจของสามี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครชาย

เนื่องจากโครงสร้างทางร่างกายของผู้ชายโดยทั่วไปคือกระดูกและกล้ามเนื้อมีความแข็งแรงกว่าเพศหญิง สังคมจึงคาดหวังและกำหนดให้ผู้ชายมีบทบาทและกิจกรรมนอกบ้าน เช่น ด้านการปกครอง เพราะผู้ชายมีความคล่องตัวกว่า แข็งแรงกว่า (บุญเสริม หุตะแพทย์, 2545: 25) สังคมต่าง ๆ ในโลกผู้ชายจึงถูกกำหนดให้มีบทบาทและหน้าที่หลักในการหาเลี้ยงครอบครัวและเป็นผู้นำครอบครัว (วรรณโพธิ์น้อย, 2548: 62) จากการศึกษานวนิยายเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้พบวิธีการสร้างอำนาจทางการเมืองของตัวละครชายได้แก่ วิธีการใช้ความรุนแรงและวิธีการไม่ใช้ความรุนแรง ดังจะได้กล่าวในรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 วิธีการใช้ความรุนแรง

วิธีการใช้ความรุนแรงนั้นเป็นวิธีการสร้างอำนาจทางการเมืองที่มีลักษณะของการใช้กำลังในการแย่งชิง ใช้ความรุนแรงฆ่าอีกฝ่ายให้ถึงแก่ชีวิต การคิดอุบายต่าง ๆ ซึ่งมีผลให้ฝ่ายตรงข้ามต้องเสียเลือดเนื้อและชีวิต รวมทั้งการกระทำใด ๆ ก็ตามที่มีจุดประสงค์และมีผลลัพธ์ให้ฝ่ายศัตรูต้องพ่ายแพ้และถึงแก่

ความตายในที่สุด ซึ่งในนวนิยายเรื่องนี้มีฉากและบรรยากาศคล้ายกับสังคมจีนในยุคสามก๊ก ดินแดนทั้งหมดถูกแบ่งเป็นสามชั่วอำนาจใหญ่ได้แก่ เสินหนง เกาซิงและเซวียนหยวน เปรียบเสมือนในสมัยสามก๊ก เมื่อสิ้นสุดราชวงศ์ฮั่นก็เกิดราชวงศ์ใหม่ขึ้น 3 วงศ์ ต่างแย่งชิงกันสืบราชสมบัติต่อ และต่างเป็นใหญ่อยู่ในอาณาบริเวณที่สำคัญต่างกันเป็น 3 เขต มีอำนาจทั้งทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ (Goodrich, 2553: 57-58) แบ่งเป็น ง้อก๊ก วุยก๊กและจ๊กก๊ก ทั้งสามชั่วอำนาจต่างแก่งแย่งอำนาจซึ่งกันและกัน ทำสงครามรบฆ่าฟันกันเพื่อชิงความเป็นหนึ่ง ในบางครั้งสองฝ่ายก็ร่วมมือเป็นพันธมิตรกันเพื่อต่อสู้กับฝ่ายที่มีอำนาจมากที่สุด ไม่มีมิตรแท้และศัตรูที่ถาวร ต่างฝ่ายต่างฉกฉวยผลประโยชน์ทางการเมืองจากกันและกัน และทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะของฝ่ายตนเอง จากการศึกษานวนิยายเรื่องนี้ ผู้ศึกษาพบวิธีที่ตัวละครชายใช้ความรุนแรง 4 วิธี ได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการสังหาร การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย การสร้างอำนาจโดยวิธีการบริหารคน และการสร้างอำนาจโดยวิธีการวางกลศึกสงคราม ซึ่งจะได้กล่าวรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1 การสร้างอำนาจโดยวิธีการสังหาร

การสังหารเป็นวิธีการแย่งชิงอำนาจที่ใช้กำลังและความรุนแรงอย่างเห็นได้ชัด การสังหารหรือการฆ่าคือการกระทำใด ๆ ก็ตามที่มีจุดประสงค์เพื่อให้อีกฝ่ายสิ้นชีวิต ส่งผลให้ฝ่ายศัตรูสูญเสียวางหนักและแย่งชิงอำนาจมาไว้ทางฝ่ายตนแทน ซึ่งการฆ่าสังหารฝ่ายตรงข้ามให้ถึงแก่ความตายนั้นเป็นเรื่องปกติในยุคที่บ้านเมืองมีสงคราม อย่างเช่นในสมัยราชวงศ์ฮั่นสมัยต้นหรือฮั่นตะวันตก เผ่าซุงหนูได้รวมอาณาจักรตนกับราชวงศ์จินกลายเป็นภัยคุกคามใหญ่ของราชวงศ์ฮั่น พระเจ้าอองมั่ง(หวู่ตี้) จึงส่งทหารม้าหนุ่มที่มีความสามารถคนหนึ่งในประวัติศาสตร์จีน ไปทำสงครามกับพวกซุงหนู ในระหว่างที่นายพลจินโจมตีชายแดนซุงหนู ฆ่าผู้คนของฝ่ายศัตรูกว่าหมื่นเก้าพันคน การสงครามครั้งนี้ทำให้จินมีอำนาจมั่นคงมากขึ้นและมีอิทธิพลแพร่ไปกว้างขวางมาก (Goodrich, 2553: 35-36) จากนวนิยายพบการสร้างอำนาจโดยวิธีการสังหาร ดังตัวอย่าง

ต่อหน้าแคว้นเสินหนงที่แข็งแกร่ง ความหวังของหวางตี้ที่คิดจะขยายอาณาเขตไปทางทิศตะวันออก แทบจะไม่มีโอกาสเป็นจริงได้ แต่ถ้าหากอวีหวังตาย สถานการณ์ก็จะเปลี่ยนไปทันที ชื่อโหยวกระทำให้สิ่งใดค่อนไปในทางรุนแรงแข่งกร้าว แต่แข่งไปจะหักง่าย สองร้อยกว่าปีมานี้ก็อาศัยความละมุนละม่อมของอวีหวังช่วยคลายความขัดแย้งระหว่างชื่อโหยวกับทุกฝ่าย เจ้าครองแคว้นลูกทั้งหลายถึงจะไม่พอใจแต่อวีหวังยังอยู่พวกเขา ก็แค่หวังว่า

จะลดทอนอำนาจของซือโฮยว แต่ไม่กล้าคิดก่อกบฏ แต่หากอวีหวังตายไปคนเหล่านี้
 รับรองต้องไม่ยอมลงให้ซือโฮยวซึ่งมีชาติกำเนิดและผลประโยชน์ที่ต่างกันอย่าง
 แน่นนอน...” อาเหิงไบหน้าซิดเผือดพึมพำว่า “แคว้นเสินหนงก็จะแตกแยกแล้วเสด็จ
 พ่อก็จะสามารถแยกไปโจมตีและทำลายพวกเขาได้”

(ถงหัว, 2558: 125)

จากบทบรรยายด้านบนเป็นตอนที่เส้าเฮ่ากษัตริย์ของแคว้นเกาซิงกล่าวถึงการทำสงครามของ
 หวางตี้กษัตริย์แคว้นเซวียนหยวนว่า การรบครั้งนี้มีจุดประสงค์ที่แท้จริงเพื่อสังหารเหยียนตี้กษัตริย์แคว้น
 เสินหนง เผ่าเสินหนงและเผ่าเซวียนหยวนเป็นแคว้นที่มีอาณาเขตติดกัน มีกรณีพิพาทระหว่างกันมาช้านาน
 ในที่สุดหลังจากเหยียนตี้รุ่นที่ 7 สวรรคต หวางตี้ก็เริ่มเปิดศึกทำสงครามกับเผ่าเสินหนงเพื่อแย่งชิง
 อำนาจและดินแดนทันที

หวางตี้มีสถานะเป็นกษัตริย์ของเผ่าเซวียนหยวน มีความต้องการที่จะรวมแผ่นดินของเสินหนงเข้า
 กับแคว้นเซวียนหยวนเข้าไว้ด้วยกัน แต่เนื่องจากอวีหวัง(เหยียนตี้รุ่นที่8) มีสถานะเป็นกษัตริย์ของเผ่า
 เสินหนง ปกครองแผ่นดินด้วยความเมตตาปราณีเสมอมา ประกอบกับความเหนียวเหนียวและแข็งแกร่ง
 ของซือโฮยวที่มีสถานะเป็นแม่ทัพพิทักษ์นคร ราชสำนักเสินหนงจึงเกิดความมั่นคงยากที่จะทำลาย
 เจ้าครองลูกแคว้นทั้งหลายแม้จะเคียดแค้นซือโฮยวแต่ก็อดทนไม่กล้าก่อกบฏ คิดแค่เพียงจะลดทอน
 อำนาจกับซือโฮยว แต่ถ้าหากไม่มีอวีหวัง ขุนนางต่าง ๆ ที่เคยโกรธแค้นในความอามืดของซือโฮยวก็จะ
 รวมกันลุกขึ้นต่อต้านและก่อความไม่สงบในราชสำนัก หวางตี้จึงต้องการฆ่าอวีหวังกษัตริย์ของเผ่าเสินหนง
 เมื่อแคว้นเสินหนงเกิดความวุ่นวาย หวางตี้ก็จะสามารถวางอุบายยึดแคว้นนี้ได้อย่างสะดวกมากขึ้น ตาม
 หลักการทางทหารที่ว่า โจมตีในตอนที่ศัตรูกำลังอ่อนแอ จะต้องประสบผลสำเร็จมากกว่าตอนที่ยังแข็งแรง
 (สุภาณี ปิยพสุนทร, 2550: 220) เป็นการแก้อุบายที่เหยียนตี้รุ่นก่อนวางไว้ แล้วได้กลับได้อย่างแยบยล

นอกจากนี้ยังปรากฏวิธีการสร้างอำนาจโดยการสังหารรูปแบบอื่นอีก โดยตัวอย่างข้างต้นเป็นการ
 สังหารเพื่อแย่งชิงอำนาจจากเผ่าตรงข้ามที่อยู่คนละแคว้น เป็นสถานการณ์การช่วงชิงอำนาจระหว่าง
 กษัตริย์กับกษัตริย์ด้วยกัน ส่วนตัวอย่างด้านล่างเป็นการสังหารเพื่อแย่งชิงอำนาจจากคนในเผ่าและแคว้น
 เดียวกัน เป็นสถานการณ์การแย่งชิงอำนาจระหว่างแม่ทัพใหญ่กับขุนนางในราชสำนัก ดังตัวอย่าง

“เป็นเพราะชื่อโฮยวกับพวกผู้ดีของเสินหงไม่ถูกกัน สองฝ่ายปะทะแย่งชิงกันอย่างดุเดือด ชื่อโฮยวใช้วิธีการฝ่ายตรงข้ามด้วยการกวาดล้างด้วยเลือด เปลี่ยนแปลงโครงสร้างการปกครอง มีแปดสิบเจ็ดตระกูลในเสินหงที่ถูกฆ่าล้างตระกูล เผ่าเทพ เผ่ามนุษย์และเผ่าปีศาจ ล้วนไม่รอดพ้น ผู้ที่ต้องทัณฑ์ทรมานสูงสุดจนตายมีถึงห้าพันสามร้อยเก้าสิบหกคน เล่ากันว่าองค์หญิงใหญ่ของเสินหงเดิมยืนอยู่ข้างเดียวกับชื่อโฮยว ขณะที่กำลังของชื่อโฮยวยังอ่อนแอ นางเคยช่วยปกป้องชื่อโฮยวอย่างเต็มที่ แต่อย่างไรเสียนางก็เป็นราชินีคน ไม่อาจยอมรับวิธีการอันโหดเหี้ยมของชื่อโฮยวได้ จึงคิดร่วมมือกับโฮวอู่เพื่อข่มชื่อโฮยวไว้ พอชื่อโฮยวรู้เข้า ก็ไม่คิดถึงความสัมพันธ์เก่าก่อนสังหารคนสนิทขององค์หญิงใหญ่ไปทีละคน ๆ แล้วยังบังคับให้องค์หญิงใหญ่สาบานต่อหน้าทุกคนบนยอดดอยจื่อจินว่าจะไม่ก้าวกายเรื่องในราชสำนักอีก ไม่เช่นนั้นวันหน้าจะต้องตายโดยไม่เหลือซากศพ”

(หงหัว, 2557: 233)

กล่าวถึงชื่อโฮยว หลังจากเหยียนตี้ที่ 7 (กษัตริย์ของเสินหง) สวรรคตลงเขาก็ได้รับแต่งตั้งขึ้นเป็นแม่ทัพพิทักษ์นครแคว้นเสินหงตามคำสั่งเสียสุดท้าย แต่เผ่าเทพทั้งเล็กและใหญ่ในเสินหงต่างก็ไม่ยอมรับเขา มีแต่พุดตูกุ๊กหัวเราะเยาะ ชื่อโฮยวจึงใช้วิธีการสังหารฝ่ายที่ต่อต้านเขาอย่างเหี้ยมโหด ทั้งฆ่าล้างตระกูลและลงโทษสถานหนักจนถึงแก่ความตาย ในเวลาต่อมาทุกคนต่างเกิดความหวาดกลัว ไม่มีใครกล้าที่จะเข้ามาต่อต้านเขาอีก

ชื่อโฮยวมีสถานะเป็นแม่ทัพใหญ่ของแคว้นเสินหง เมื่อพึงเข้ารับตำแหน่งก็มีอุปสรรคขัดแย้งกับกลุ่มชนชั้นสูงในราชสำนักเสินหง เนื่องจากตนเป็นคนไม่มีหัวนอนปลายเท้าจึงไม่ได้รับการยอมรับ อีกทั้งยังมีปัญหาเรื่องขัดผลประโยชน์กับกลุ่มขุนนาง จากบทบรรยายด้านบนจะสามารถเห็นได้ว่าชื่อโฮยวนั้นเลือกใช้วิธีการรุนแรง การเช่นฆ่า สังหารพวกกลุ่มขุนนางและตระกูลที่ต่อต้านตนให้ถึงแก่ความตาย สร้างความหวาดกลัวแก่ฝ่ายตรงข้ามเป็นอย่างมาก ความเหี้ยมโหดของเขาเป็นที่เลื่องลือทั่วแผ่นดิน เมื่อทุกคนเกิดความกลัวจึงไม่มีขุนนางคนไหนกล้าขึ้นมาแย่งชิงอำนาจหรือขัดขวางเขา อำนาจทางการเมืองของเขาจึงเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล การทำงานในราชสำนักเสินหงก็สะดวกและสามารถปฏิรูปเปลี่ยนแปลงการปกครองต่าง ๆ ให้เป็นไปตามอย่างที่เขาปรารถนาได้

กล่าวโดยสรุป การสร้างอำนาจโดยวิธีการสังหาร คือการกระทำใด ๆ ก็ตามที่มีจุดประสงค์ให้ฝ่ายศัตรูเสียชีวิต ตัวละครเพศชายจะใช้วิธีการนี้แย่งชิงอำนาจกับฝ่ายตรงข้ามทั้งที่อยู่ภายในเผ่าเดียวกันและกับศัตรูที่อยู่คนละเผ่าคนละแคว้น ซึ่งการตายของอีกฝ่ายจะส่งผลประโยชน์ให้ฝ่ายตน อีกทั้งยังส่งผลให้เส้นทางอำนาจของฝ่ายตนสะดวกและราบรื่นขึ้นอีกด้วย ตัวละครชายที่ชาญวิธีนี้มักจะมีสถานภาพอยู่ในชนชั้นปกครองได้แก่ กษัตริย์ ชุนนาง แม่ทัพ และองค์ชาย

1.1.2 การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย

เล่ห์เหลี่ยมและกลอุบายกับการแย่งชิงอำนาจในราชสำนักเป็นสิ่งที่เกิดคู่กันเสมอ เป็นการกระทำที่จะต้องใช้ทั้งการวางแผนอย่างชาญฉลาดและความคิดอันแยบยลควบคู่กันไป เพื่อผลลัพธ์ที่ได้จะเป็นไปตามอย่างที่คาดการณ์ไว้ การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบายจึงเป็นการคิดกลยุทธ์ต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อโจมตีอีกฝ่ายให้เกิดความเสียหายอย่างหนักหรือก่อให้เกิดผลกระทบที่รุนแรงต่อฝ่ายศัตรู ซึ่งผลลัพธ์ดังกล่าวจะส่งผลดีและเป็นประโยชน์ต่อฝ่ายตนเอง ดังตัวอย่าง

“นับตั้งแต่จักรพรรดิผานกู่ล่วงเลยมาจนถึงปัจจุบัน เผ่าเกาซินมีประวัติศาสตร์ยาวนานมาหลายหมื่นปี เรื่องต่อสู้แย่งชิงอำนาจในวังหลวงมีมากมายนับไม่ถ้วน จึงมีของวิเศษสำหรับตรวจหายาพิษอยู่อย่างครบครัน ไม่มียาพิษชนิดใดสามารถรอดหูรอดตาไปได้ บางที่อาจมีเพียงเส้นหนึ่งชื่อที่ทดลองชิมสมุนไพรทั่วหล้ามาแล้วจึงมีวิธี ฉะนั้นข้าจึงอยากขอให้เจ้าคิดค้นปรุ้งยาให้ข้าขนาดหนึ่ง ซึ่งสามารถรอดพ้นจากการตรวจสอบจากของวิเศษทั้งหมดเหล่านั้น ไม่ต้องถึงกับทำให้อีกฝ่ายเสียชีวิตแค่ทำให้เขาค่อย ๆ อ่อนแอลง กระทั่งล้มหมอนนอนเสื่อลุกไม่ขึ้น”

(หงหัว, 2558: 56-57)

เส้าเฮ่าและเยียนหลงเป็นบุตรชายของขุนตักษัตริย์แคว้นเกาซิน มีความเป็นไปได้ที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะได้รับเลือกให้เป็นกษัตริย์องค์ต่อไป ทั้งสองฝ่ายจึงวางแผนแย่งชิงอำนาจกันและกันอยู่เสมอ เนื่องจากการยุยงของเยียนหลงทำให้เส้าเฮ่าถูกเนรเทศไปอยู่ยังบริเวณไกลปลายสุดของดินแดน ถูกบีบคั้น

จนหมดหนทาง เขาเห็นว่าเผ่าเกาซินกำลังจะล่มสลายจากการยึดถือขนบธรรมเนียมเดิม ๆ และการปกครองรูปแบบเก่า เส้าเฮ้าจึงวางแผนคิดหาวิธีให้ขุนตี๋สละบัลลังก์ โดยการขอให้ซีหลิงเหิงภรรยาของเขาซึ่งมีความรู้ด้านการแพทย์และสมุนไพร คิดค้นยาพิษที่จะทำให้ขุนตี๋ประชวรจนไม่สามารถทำอะไรได้

เมื่อขุนตี๋ได้เสวยยาพิษติดต่อกันจนมีอาการประชวรหนัก เส้าเฮ้าซึ่งมีสถานะเป็นองค์ชายใหญ่ของแคว้นเกาซินจึงใช้โอกาสนี้ยึดราชวังและราชสำนักเกาซินสำเร็จ ยึดอำนาจและบังคับให้ขุนตี๋ซึ่งมีสถานะเป็นทั้งบิดาและกษัตริย์แคว้นเกาซินสละราชบัลลังก์ให้ตนและขึ้นครองราชย์อย่างเป็นทางการ หลังจากนั้นเส้าเฮ้าจึงสามารถดำเนินแผนปฏิรูปแคว้นเกาซินเป็นการต่อไป จากจุดนี้จะเห็นได้ว่า เส้าเฮ้านั้นใช้ยาพิษในการสร้างโอกาสให้ตนเอง หากขุนตี๋ยังแข็งแรงอยู่นั้น การยึดอำนาจจะเป็นไปอย่างยากลำบาก และมีโอกาสที่จะสำเร็จน้อย การวางยาพิษจึงเป็นเสมือนใบเบิกทางอย่างหนึ่งทำให้เส้าเฮ้ามีโอกาสแย่งอำนาจจากเสด็จพ่อได้สำเร็จ เขาจึงมีอำนาจสั่งการบุคคลในแคว้นเกาซิน ปรับเปลี่ยนปฏิรูปกฎระเบียบต่าง ๆ ตามที่ใจเขาต้องการได้

นอกจากนี้ยังปรากฏวิธีการสร้างอำนาจโดยการวางอุบายรูปแบบอื่นอีก โดยตัวอย่างข้างต้นเป็นการวางอุบายเพื่อแย่งชิงอำนาจจากบุคคลในเผ่าและแคว้นเดียวกัน เป็นสถานการณ์การช่วงชิงอำนาจระหว่างกษัตริย์องค์ปัจจุบันของแคว้นเกาซินกับองค์ชายใหญ่เส้าเฮ้าที่ต้องการยึดอำนาจขึ้นเป็นกษัตริย์แทน ส่วนตัวอย่างด้านล่างเป็นการวางอุบายเพื่อสร้างความปั่นป่วนแก่เผ่าตรงข้ามซึ่งอยู่คนละแคว้น เป็นสถานการณ์การแย่งชิงอำนาจของกษัตริย์เผ่าเซวียนหยวนกับเผ่าเสินหนง ดังตัวอย่าง

หวางตี้กล่าวว่า **“วิธีที่ดีที่สุดของพวกเราไม่ใช่การสังหารจู้หรง แต่ต้องให้จู้หรงมา
สวมมิกัดกับพวกเรา ทำให้อิทธิพลของเขามาอยู่ใต้อาณัติของพวกเรา”**

“จะเป็นไปได้อย่างไร? จู้หรงเป็นสายเลือดบริสุทธิ์ของเผ่าเสินหนง!”

หวางตี้เลิกคิ้ว สายตาคมกริบขณะถามว่า “เหตุใดจึงเป็นไปได้? บรรพบุรุษของเสินหนงใน
ตอนนั้นมีใช่เป็นเพียงลูกน้องของผานกู่หรือ?”

ชิงหยางรีบกล่าวว่า “เสด็จพ่อตรัสมีเหตุผล จู้หรงละโมภโถมมากและถือดีว่าตนมีพลังเทพสูง
ที่สุดในเผ่าเสินหนง จึงไม่ยินดีจะอยู่เป็นเบี้ยล่างให้ผู้อื่นหวังซึ่งไร้ความสามารถ ขอเพียงสัญญา
จะให้ผลประโยชน์มหาศาลกับเขา เขาจะต้องหวั่นไหวอย่างแน่นอน”

“เรื่องนี้ก็ให้เจ้าไปจัดการ ข้ารู้ว่าเจ้ามีเส้นสายอยู่ในเลินหนง ให้พวกเขาไปปล่อยข่าว
ให้อวี๋หวังและเหล่าขุนนางทั้งหลายทราบว่าจะจู่หงจะก่อกบฏในเร็ววัน รอจนจู่หงรู้ตัวว่า
ทั่วทั้งราชสำนักคิดว่าเขาจะก่อกบฏเช่นนั้นเขาจะไม่กบฏก็ไม่ได้แล้ว”

(ถงหัว, 2557: 106)

จากบทบรรยายด้านบนเป็นเหตุการณ์หลังจากที่หวางตี้กษัตริย์ของแคว้นเซวียนหยวนประกาศ
ทำสงครามกับเผ่าเลินหนง แต่ได้รับความพ่ายแพ้ แม่ทัพเซวียนหยวนฮุยซึ่งเป็นลูกชายของเขาก็ถูกขุนพล
จู่หงแม่ทัพฝั่งเลินหนงฆ่าตายในสนามรบ หวางตี้จึงต้องคิดอุบายใหม่ขึ้นมาเพื่อที่จะโจมตีแคว้นเลินหนง
โดยเริ่มต้นจากการวางแผนดึงเอาขุนพลจู่หงที่อยู่ฝ่ายเลินหนงมาอยู่เป็นพวกเดียวกับตนเสียก่อน

เหตุผลที่หวางตี้ซึ่งมีสถานะเป็นกษัตริย์ของแคว้นเซวียนหยวนต้องการตัวจู่หงซึ่งเป็นขุนพลของ
เผ่าเลินหนง เผ่าที่เป็นศัตรูกับเผ่าเซวียนหยวนก็เพราะเขาต้องการบุคคลที่จะเป็นไส้ศึกในเผ่าเลินหนง
คอยรายงานข้อมูลลับต่าง ๆ ให้แก่เขา หวางตี้จึงวางอุบายให้คนไปปล่อยข่าวลือว่าจู่หงคิดก่อกบฏ
เมื่อถึงเวลานั้นไม่ว่าจู่หงจะคิดการกบฏจริงหรือไม่เขาก็ไม่สามารถแก้ตัวได้แล้ว เนื่องจากเขาต้องถูกพวก
พ้องเผ่าเลินหนงด้วยกันเองตามล่าเพื่อนำตัวมาลงโทษ เมื่อไม่มีทางเลือกจึงต้องจำยอมสวามิภักดิ์แก่เผ่า
เซวียนหยวนเพื่อหาที่พึ่งพึ่งแต่โดยดี กรณีนี้คล้ายกับในยุคสามก๊กตอนยุทธการเขากิสาน ทหารจ๊กก๊ก
ปะทะเข้ากับเกียงฮุย ยอดขุนพลฝ่ายวุยก๊กที่เพียบพร้อมไปด้วยสติปัญญาและความสามารถ ขงเบ้งนั้นรัก
คนดีมีฝีมือจึงต้องการเอาตัวเกียงฮุยไว้เป็นพวก เขาจึงคิดอุบายขึ้นมาทั้งปล่อยข่าวลือต่าง ๆ ว่าเกียงฮุยมี
ใจคิดอยากจะสวามิภักดิ์กับฝ่ายจ๊กก๊ก สร้างสถานการณ์ปลอมขึ้นมาเพื่อหลอกขุนพลฝั่งวุยก๊กให้เชื่อว่า
เกียงฮุยยอมสวามิภักดิ์กับจ๊กก๊กแล้ว (สุภาณี ปิยพสุนทร, 2550: 314-315) อีกทั้งคัดเลือกทหารจ๊กก๊กที่
มีหน้าตาคล้ายเกียงฮุยมาแสดงละครหลอกตา ในขณะที่เกียงฮุยตัวจริงนั้นถูกล้อมอยู่อีกเมือง สุดท้าย
ทหารฝั่งวุยก๊กหลงเชื่อ เมื่อเกียงฮุยตัวจริงมาถึงกลับถูกพวกเดียวกันโจมตี ระหว่างนั้นก็ถูกทหารจ๊กก๊กล้อม
โจมตีอีก เกียงฮุยไร้ที่พึ่งอ่อนระโหยโรยแรง ในที่สุดก็ต้องสวามิภักดิ์ต่อขงเบ้ง ในการต่อสู้กันนั้น
ต่างฝ่ายต่างคิดจะใช้ข่าวเท็จหลอกหลวงคู่ต่อสู้เพื่อประโยชน์ของตนเอง ดังนั้น ตำราพิชัยสงครามจึงเขียนไว้
ว่า “การต่อสู้ต้องใช้กลยุทธ์” การหลอกหลวงกลายเป็นกลยุทธ์สามัญที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย แม้วานักการ
ทหารจะพยายามใช้สมองวิเคราะห์หัวอะไรเป็นข่าวจริง อะไรเป็นข่าวเท็จ แต่ถ้าหากว่าข่าวลือเกิด ซ้ำ ๆ

หรือได้ข่าวทำนองเดียวกันมาจากแหล่งข่าวที่ต่างกัน ต่อให้แม่ทัพคนนั้นเป็นคนหนักแน่นมาก ก็อดที่จะเอนเอียงไปกับข่าวลือนั้น ๆ ไม่ได้ (สุภาณี ปิยพสุนทร, 2550: 316)

กล่าวโดยสรุป การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย คือการใช้กลยุทธ์ใด ๆ ก็ตามที่มีผลลัพธ์ทำให้ฝ่ายศัตรูเกิดความเสียหายอย่างหนัก เกิดผลกระทบที่ร้ายแรง แต่ผลลัพธ์ดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อฝ่ายตนเอง ตัวละครเพศชายจะใช้วิธีการนี้แย่งชิงอำนาจกับทั้งฝ่ายตรงข้ามทั้งที่อยู่ภายในเผ่าเดียวกัน และกับศัตรูที่อยู่คนละเผ่าคนละแคว้น ตัวละครชายที่ใช้ยุทธวิธีนี้มักจะมีสถานภาพเป็นชนชั้นสูงหรืออยู่ในราชสำนักที่มีการแก่งแย่งอำนาจกันตลอดเวลาได้แก่ กษัตริย์ ขุนนาง และองค์ชาย

1.1.3 การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุคคล

การรู้จักเลือกใช้นั้นก็เป็นศิลปะของการวางกลยุทธ์อย่างหนึ่ง การเลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติตรงตามจุดประสงค์ของกลยุทธ์จะเป็นตัวแปรสำคัญที่จะทำให้แผนการสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย การเลือกใช้บุคคลให้เหมาะสมจึงเป็นหัวใจหลักอย่างหนึ่งของการวางแผนให้สมบูรณ์แบบ ซึ่งการใช้บุคคลในที่นี่คือการรู้จักบริหารจัดการบุคลากรที่ตนเองมีอย่างเหมาะสม มอบหน้าที่หรือภารกิจแก่บุคคลนั้น ๆ เพื่อไปทำลายฝ่ายตรงข้ามหรือทำให้เกิดผลลัพธ์ที่เสียหายอย่างรุนแรงแก่ฝ่ายตรงข้าม ดังตัวอย่าง

หวางตี้กวาดสายตามองไปอย่างเฉยชา จี๋ม่อริบกำหวัลงทันที หวางตี้กล่าวว่า “แน่นอนอึ้งหลงเป็นแม่ทัพที่ห้าวหาญ แต่ฐานะของเขาไม่เหมาะจะเป็นแม่ทัพใหญ่ ไม่อาจทำให้สามทัพยอมติดตาม พวกเราจำเป็นต้องเสาะหาผู้ที่มีฐานะเหมาะสม ทั้งยังสามารถทำให้อึ้งหลงยอมรับนับถือมาเป็นผู้นำทัพ”

เซียงหวังถามอย่างร้อนใจว่า “ผู้ใด? มีเพียงองค์ชายชิงหยางที่เหมาะสม แต่องค์ชายใหญ่บาดเจ็บสาหัสอยู่”

“บุตรธิดาของข้า องค์หญิงแห่งเซวียนหยวน...เซวียนหยวนป้า”

(หงหัว, 2558: 207)

หวางตี้กษัตริย์ของแคว้นเซวียนหยวนนั้นถือว่าเป็นผู้ที่มีฝีมือในการเลือกใช้คนได้อย่างล้ำเลิศ ในการทำสงครามครั้งสำคัญซึ่งผลแพ้ชนะระหว่างเผ่าเซวียนหยวนและเผ่าเสินหนง ลำพังแค่เขาเองคงไม่สามารถสู้กับซือโฮยวให้ชนะได้โดยตรง หวางตี้จึงกำหนดให้อาเหิง(เซวียนหยวนป่า)ลูกสาวของตนไปเป็นแม่ทัพใหญ่ คุมกำลังของกองทัพไปสู้รบกับเผ่าเสินหนง เนื่องจากศึกครั้งนี้จำเป็นจะต้องใช้อึ้งหลงแม่ทัพที่มีความสามารถมาร่วมด้วย ซึ่งอึ้งหลงเคารพนับถืออาเหิงเป็นอย่างมาก อีกทั้งในใจของหวางตี้รู้ว่าซือโฮยวแม่ทัพใหญ่ฝ่ายตรงข้ามมีความรักให้กับอาเหิง ซือโฮยวนั้นเปรียบเสมือนปีศาจที่โหดเหี้ยม ทั้งมีความสามารถในการรบสูงและมีเล่ห์เหลี่ยมร้ายกาจ ขณะนี้คนที่มีความสามารถพอจะสู้ได้จึงมีเพียงอาเหิง

หวางตี้เลือกใช้คนได้ตรงจุดประสงค์อย่างมาก เนื่องจากซือโฮยวและอาเหิงเป็นคนที่รักกันมานาน ฉะนั้นจึงรู้จักอีกฝ่ายดีที่สุด การวางแผนเช่นนี้ก็คล้ายคลึงกับการใช้อุบายสาวงาม ที่เป็นกลอันตบหนึ่งในสามสิบหกกระบวนกลยุทธ์พิชิตศัตรูให้พ่ายแพ้ (สุภาณี ปิยพสุนทร, 2550: 28) แตกต่างกันตรงที่อาจจะไม่ได้ใช้สาวงามเข้าไปทำให้อีกฝ่ายเกิดความลุ่มหลงแล้วปลุกปั่นแทรกแซงให้เกิดความเสียหายโดยตรง แต่ในกรณีนี้ก็นับว่าเป็นการใช้ความรักที่ซือโฮยวมีต่ออาเหิง(องค์หญิงแห่งเซวียนหยวน)เป็นข้อได้เปรียบที่จะนำเผ่าเซวียนหยวนไปสู่ชัยชนะได้อย่างง่ายดายขึ้น

นอกจากนี้ยังปรากฏวิธีการสร้างอำนาจโดยการใช้บุคคลแบบอื่นอีก โดยตัวอย่างข้างต้นเป็นการบริหารคนในสถานการณ์ที่มอบหมายงานที่เปิดเผย คือการเป็นแม่ทัพใหญ่ คุมกองทัพออกไปสู้รบกับเผ่าตรงข้ามอย่างชัดเจน ส่วนตัวอย่างด้านล่างเป็นการบริหารคนในสถานการณ์ที่มอบหมายงานให้บุคคลดังกล่าวกระทำอย่างลับ ๆ ไม่มีตำแหน่งหน้าที่ชัดเจน เป็นการพรางตัวเข้าไปอยู่อีกกับฝ่ายหนึ่ง มีจุดประสงค์เพื่อช่วยฝ่ายนั้นทำสงครามกับอีกฝ่ายที่ตนต้องการให้เสียหาย ไม่ใช่การสู้รบอย่างเปิดเผยตัวตน ซึ่ง ๆ หน้า ดังตัวอย่าง

นิ้วโน้เริ่มเข้าใจ “เกาซินกับเซวียนหยวนเป็นพันธมิตรกัน ภายนอกยอมไม่อาจช่วยเหลือเสินหนงได้ แต่สามารถลอบช่วยเหลืออย่างลับๆได้ ยิ่งกำลังรบของเสินหนงแข็งแกร่งขึ้นเท่าไร ความเสียหายของหวางตี้ก็จะเพิ่มมากขึ้น และเป็นประโยชน์กับเกาซินมากเท่านั้น”

“ใช่! นี่ก็คือสิ่งที่ข้าบอกเรื่องที่เป็นผลดีกับเสินหนงและเป็นผลดีกับเกาซินด้วย”

นิ้วโน้ทราบดีว่าเส้าเฮ่าเป็นผู้ที่มีความคิดลึกล้ำ คำพูดนี้ต้องมีความนัยซ่อนอยู่ เขานิ่งเงียบครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ แล้วจึงคุกเข่าลงตรงหน้าเส้าเฮ่า “ไม่ว่าฝ่าบาทจะให้กระหม่อมทำอะไรใด กระหม่อมล้วนเต็มใจพะย่ะค่ะ!”

เส้าเฮ่ากล่าวว่า “ด้วยชาติกำเนิดของเจ้า เรื่องนี้ไม่สมควรมอบให้เจ้า แต่คนที่มีความกล้าหาญก็ขาดไหวพริบ คนที่มีไหวพริบก็ขาดความซื่อสัตย์ภักดี คนที่มีความซื่อสัตย์ภักดีก็ขาดความสามารถ คิดไปคิดมาก็มีแต่เจ้าเท่านั้นที่เหมาะสม แต่นี้จะทำให้เจ้าต้องสูญเสียอย่างมากมาย”

นิ้วโน้ทกล่าวว่า “ฝ่าบาททรงทราบดีถึงความรักที่กระหม่อมมีต่ออวิ้นซัง หากมิใช่เพราะกระหม่อมเป็นแม่ทัพของเกาซิน อีกทั้งฝ่าบาทยังมีบุญคุณกับกระหม่อมดลฤๅ กระหม่อมอยากเปลี่ยนเป็นแม่ทัพของเสินหนง รีบไปยังสนามรบ สंहหารทัพเซวียนหยวนให้ล่าถอยเพื่ออวิ้นซัง บัดนี้ยากนักที่จะมีโอกาสเช่นนี้ ทั้งสามารถทำให้กระหม่อมสมปรารถนาในความรักที่มีต่ออวิ้นซัง ทั้งสามารถให้กระหม่อมได้ทำหน้าที่ตอบแทนประเทศชาติ ไม่ว่าจะต้องเสียสละแค่ไหน กระหม่อมก็ล้วนเต็มใจอย่างยิ่งพะย่ะค่ะ”

“เรื่องนี้จะต้องกระทำอย่างลับๆ มีแต่เจ้ากับข้าเท่านั้นที่รู้ ถึงแม้เจ้าจะช่วยอวิ้นซังได้ แต่นางจะไม่รู้ว่าเจ้าคือนิ้วโน้”

(หงหัว, 2558: 174-175)

จากบทบรรยายด้านบนเป็นเหตุการณ์หลังจากที่อวีหวั่งกษัตริย์ของเผ่าเสินหนงถูกหวางตี้กษัตริย์เผ่าเซวียนหยวนสังหารตายในสนามรบ ซื่อโหยวแม่ทัพใหญ่ก็บาดเจ็บสาหัส แคว้นเสินหนงเกิดความระส่ำระสายเป็นอย่างมาก เส้าเฮ่าจึงซึ่งคิดที่จะส่งนิ้วโน้ขุนพลของเผ่าเกาซินปลอมตัวเข้าไปช่วยเหลือเผ่าเสินหนงทำสงคราม

ปัจจุบันเส้าเฮ่ามีสถานะเป็นกษัตริย์ของเผ่าเกาซิน ในความคิดของเส้าเฮ่า หากหวางตี้กษัตริย์ของแคว้นเซวียนหยวนสามารถรวมแผ่นดินยึดแคว้นเสินหนงสำเร็จ เมื่อถึงตอนนั้นหวางตี้ก็จะมีอำนาจและอิทธิพลแผ่ขยายอย่างกว้างขวาง ทั้งยังมีกองทัพได้ปกครองจำนวนมหาศาล แคว้นเกาซินก็จะไม่ปลอดภัยอีกต่อไป เส้าเฮ่าจึงต้องการให้ฝ่ายเซวียนหยวนเสียหายอย่างหนักเมื่อจบสงครามกับเผ่าเสินหนง และใช้ช่วงเวลานี้ฝึกฝนกองกำลังของเผ่าเกาซินให้เข้มแข็ง แต่เบื้องหน้าเผ่าเกาซินนั้นเป็นพันธมิตรกับเผ่า

เซวียนหยวนอยู่ ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือเผ่าเสินหนงอย่างเปิดเผยได้ เส้าเฮ่าจึงเลือกต้องขุนพลที่มีความสามารถและไวใจได้อย่างน่าไวไปทำภารกิจนี้ ถึงแม้ว่าน่าไวจะมีชาติกำเนิดมาจากชนชั้นสูงและเป็นถึงขุนพลจากเผ่าซีเหอหนึ่งในสี่เผ่าที่มีอำนาจมากสุดในแคว้นเกาซิง จึงไม่สมควรที่จะมอบหมายภารกิจแบบนี้ให้น่าไว เหตุผลอีกประการที่เส้าเฮ่าเลือกน่าไวก็เพราะเขารู้ว่าน่าไวนั้นมีความรักกับอวินซังองค์หญิงใหญ่ของเผ่าเสินหนง แต่ไม่อาจสมหวังแต่งงานกันได้เพราะเหตุผลทางการเมือง ด้วยแรงจูงใจนี้ไม่ว่าอย่างไรน่าไวก็จะยินยอมและเต็มใจรับภารกิจนี้อย่างแน่นอน นับว่าเส้าเฮ่าเป็นผู้นำที่บริการจัดการคนได้อย่างยอดเยี่ยม ใช้คนเป็น เลือคนถูก เป็นเทคนิคสำคัญที่ผู้นำพึงมี ในตำราพิชัยสงครามกล่าวไว้ว่า “ก่อนหน้าที่จะมอบหมายงานให้ใคร ควรพิเคราะห์คนผู้นั้นเสียก่อน ต้องรู้ความสามารถ ความกล้า ความกลัว ความหยาบ ความละเอียด ของคนผู้นั้น จากนั้นจึงมอบหมายหน้าที่ตามคุณสมบัติ เช่นนี้จึงนับได้ว่าเป็นผู้นำที่สันทัดในงานการเมือง” ผู้นำไม่เพียงต้องสันทัดในการจัดทัพเท่านั้น แต่จะต้องรู้สัจใจคอ รู้ความสามารถในการสู้รบ รู้คุณธรรมของลูกน้องอย่างลึกซึ้ง ในสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป จึงจะสามารถมอบหมายงานให้ลูกน้องไปทำได้อย่างเหมาะสมกับสภาพ อย่างนี้จึงเรียกได้ว่า รู้จักใช้คนอย่างถูกต้อง (สุภาณี ปิยพสุนทรา, 2550: 203)

กล่าวโดยสรุป การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุคคล คือการรู้จักเลือกใช้และบริหารจัดการบุคคลกรที่มีอยู่อย่างชาญฉลาด กล่าวคือ เลือกบุคคลที่มีภูมิหลังเหมาะสมกับภารกิจนั้น ๆ เลือกบุคคลที่มีสติปัญญาและมีความสามารถเหมาะสมกับหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ตัวละครชายที่ใช้ยุทธวิธีนี้จะต้องอยู่ในสถานภาพที่มีอำนาจสั่งการและมีบุคคลใต้ปกครองจำนวนมากได้แก่ กษัตริย์และแม่ทัพ

1.1.4 การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางกลศึกสงคราม

การวางกลยุทธ์ในสนามรบนั้นเป็นหัวใจหลักสำคัญที่จะนำไปสู่ชัยชนะหรือความพ่ายแพ้ ดังนั้นก่อนจะออกไปทำศึก ผู้ที่มีอำนาจสูงสุดจึงจะต้องวางอุบายการรบให้รัดกุมและรอบคอบ แล้วจึงจะเคลื่อนทัพออกเดินทาง มิฉะนั้นอาจจะต้องเสียทหารและไพร่พลจำนวนมากไปโดยเปล่าประโยชน์ การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางกลศึกสงคราม จึงเป็นวิธีการวางแผนและรูปแบบที่จะใช้สู้ในสนามรบกับฝ่ายตรงข้าม เพื่อให้ฝ่ายตนเองสามารถเอาชนะฝ่ายศัตรูได้ในที่สุด ดังตัวอย่าง

ที่เบื้องหน้าหวางตี้เป็น ‘หวางตี้’ อีกคนที่เลือดออกจากทวารทั้งเจ็ดนอนกองอยู่บนพื้น
 เส้าเฮ่ากอด ‘หวางตี้’ ไว้พลังวิเศษที่สูญเสียทำให้ใบหน้าของเขาค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็น
 ใบหน้าของชิงหยางที่แท้หวางตี้ที่สู้กับชื่อโหยวเมื่อครู่คือชิงหยางที่แปลงกายมา เขา
 แปลงกายเป็นหวางตี้เพื่อดึงดูดความสนใจของทุกคน ส่วนหวางตี้ตัวจริงก็นำกำลัง
 ทหารไปลอบสังหารอวิหวัง

(หงหัว, 2558: 130)

หลังจากพ่ายแพ้ให้เผ่าเสินหนงไปในสงครามครั้งก่อน สงครามครั้งนี้หวางตี้จึงได้วางกลศึกใน
 สนามรบมาอย่างเฉียบแหลม เพื่อให้มั่นใจว่าศัตรูจะตกหลุมพรางอย่างสมบูรณ์ หวางตี้ได้วางกลศึกไว้
 อย่างมีเล่ห์เหลี่ยมดังนี้ เขามอบหมายให้ชิงหยางลูกชายคนโตแปลงกายเป็นตนเองลงไปนำทัพในสนามรบ
 เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของทุกคน ส่วนตัวเขาเองนำกำลังทหารไปลอบสังหารเหยียนตี้กษัตริย์ของแคว้น
 เสินหนงได้สำเร็จ

หวางตี้ันับว่ามีความสามารถด้านการวางอุบายเป็นอย่างมาก กล่าวตามความจริง กษัตริย์นั้นเป็น
 บุคคลหนึ่งที่สำคัญที่สุดในสนามรบ รอบกายจึงต้องมีทหารองครักษ์จำนวนมากคอยอารักขา หากนำกำลัง
 เข้าไปต่อสู้โดยตรงก็จะไม่สามารถสังหารได้โดยง่าย ต้องเบี่ยงเบนความสนใจของทุกคนให้ไปอยู่ที่จุดอื่น
 เสียก่อน เมื่อทุกคนละความสำคัญจึงเกิดช่องว่าง ทำให้หวางตี้สามารถนำกำลังเข้าไปฆ่าอีกฝ่ายลงได้
 กลศึกนี้คล้ายกับอุบาย “ส่งเสียงทางซ้าย แต่พลไปตีทางขวา” หนึ่งในสามสิบหกกลยุทธ์สยบศัตรู
 หลักสำคัญของยุทธวิธีนี้คือ ต้องสร้างภาพลวงตาเข้าศึก ทำให้ข้าศึกหลงทิศผิดทาง (สุภาณี ปิยพสุนทร,
 2550: 45) เมื่อตบตาหลอกให้ข้าศึกสับสนและมองพลาดจุดสำคัญ จากนั้นก็เข้าโจมตีอีกฝ่ายทันที

นอกจากนี้ยังปรากฏวิธีการสร้างอำนาจโดยการวางกลศึกสงครามแบบอื่นอีก โดยตัวอย่างข้างต้น
 เป็นการวางกลศึกสงครามเพื่อหลอกตาทหารฝ่ายตรงข้ามให้เข้าใจผิดและไขว่เขวจากจุดสำคัญ
 เป็นสถานการณ์การสู้รบระหว่างกษัตริย์และกษัตริย์ ส่วนตัวอย่างด้านล่างเป็นการวางกลศึกสงครามที่ใช้
 ประโยชน์จากสภาพภูมิอากาศ โดยการหลอกล่อให้ข้าศึกเข้ามาติดกับในชัยภูมิสนามรบที่ฝ่ายตนจะ
 ได้เปรียบมากกว่า เป็นสถานการณ์การสู้รบระหว่างแม่ทัพฝ่ายเซวียนหยวนกับแม่ทัพฝ่ายเสินหนง
 ดังตัวอย่าง

เซเวียนหยวนฮุยเห็นธงเบญจฉัตรสัญลักษณ์ของจู้หรงเคลื่อนหนีไปทางเหนือ ที่นั่นเป็นที่ราบกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา จู้หรงกระทั่งสถานที่ที่จะตั้งรับยังไม่มี เซเวียนหยวนฮุยในใจถึงโอดจนแทบคลั่ง จู๋ ๆ ก็คิดขึ้นว่าหากคุณสามารถสังหารจู้หรงได้ เกรงว่าพຽນี้เข้าชื่อเสียงของเขา คงขจรขยายไปไกลทั่วทั้งด้าฮวาง คิดถึงเซเวียนหยวนชิงหยาง คิดถึงเสด็จพ่อ คิดถึงมารดา... ทำยที่สุดเขาก็ตื่นเต้นจนลี้มระมัดระวังตัว ระดมกำลังเผ่าเทพทั้งหมดตามไล่ล่าสังหารจู้หรงตอนที่พวกเขาไล่ตามไปถึงที่ราบ ธงเบญจฉัตรก็พลันแยกเป็นเปลวไฟห้าดวงล้อมรอบพวกเขา เซเวียนหยวนฮุยยิ้มเยินซา รู้ว่าเจ้าข่านาญการโจมตีด้วยไฟ ข้าก็เตรียมป้องกันเอาไว้แล้ว ท้าเผ่าเซเวียนหยวนเริ่มร้ายเวทสร้างค่ายกลเรียกฝน จู้หรงนั่งยิ้มพลาบสายหน้าอยู่บนหลังนกปีฟาง ทุกค่ายกลนอกจากจะต้องอาศัยพลังวิเศษของเผ่าเทพแล้ว ยังเปลี่ยนแปลงตามสภาพดินฟ้าอากาศ ตอนนี้อยู่ในช่วงที่อากาศหนาวจัด ทั้งยที่แห้งแล้งซึ่งมีแต่หญ้าแห้งเช่นนี้จะเรียกฝนได้หรือ? นี่เป็นสถานที่ซึ่งเหมาะกัค่ายกลเพลิงที่สุดชัดๆ เผ่าเสินหงงดูคล้ายหนีเตลิดไปท้ออย่างไรระเบียบ ความจริงต่างก็เข้าประจำที่ของตน จู้หรงนั่งเร่งพลังอยู่กลางค่ายกล เพียงพริบตาฝนหญ้าทั้งหมดก็เริ่มโหมโหม เซเวียนหยวนฮุยสั่งให้ทหารทั้งหมดเรียกฝน แต่ค่ายกลของพวกเขาถูกล้อมอยู่ในค่ายกลใหญ่ของจู้หรงทั้งไ่วิเศษของสถานที่นี้ยังเหมาะกัพลังไฟ ไม่เหมาะกัพลังน้ำ อย่างช้า ๆ ฝนของพวกเขาจึงน้อยลงทุกทีทว่าไฟของจู้หรงกลับโหมแรงขึ้นกลืนกินพวกเขา

(ถงหัว, 2557: 96-97)

จากบทบรรยายด้านบนเป็นเหตุการณ์สงครามครั้งแรกระหว่างเผ่าเซเวียนหยวนและเผ่าเสินหงง ทั้งสองฝ่ายต่างต้องการที่จะได้ชัยชนะเพื่อเป็นขวัญและกำลังใจให้กับคนในแคว้นของตน แต่ว่าเซเวียนหยวนฮุยแม่ทัพฝ่ายเซเวียนหยวนประมาทไม่ทันคิดให้รอบคอบ เนื่องจากต้องการจะเอาชนะอีกฝ่ายมากอีกทั้งยังไม่สำรวจชัยภูมิในการรบให้ดีเสียก่อน จึงตัดสินใจผิดพลาดหลงกลจู้หรงแม่ทัพฝ่ายเสินหงงสุดท้ายจึงถูกสังหารตายในสนามรบ

จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเซเวียนหยวนฮุยแม่ทัพฝ่ายเซเวียนหยวนขาดความเข้าใจในสถานที่รบ ทั้งยยังไม่รู้จักสังเกตสภาพดินฟ้าอากาศซึ่งปัจจัยหลักในการวางกลศึก ดินฟ้าอากาศเป็นปัจจัยสำคัญมากในการชี้

ขาดชัยชนะในการทำศึกยุทธโศภาน ปัจจัยสำคัญอันนี้ไม่เคยล่าเอียงเข้าข้างฝ่ายใด และไม่ใช่ว่าปัจจัยที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะยึดครองเอาไว้ได้ หมายความว่าในเวลาสู้รบกันนั้น ทั้งสองฝ่ายต่างมีสิทธิ์ช่วงชิงและอาศัยธรรมชาติใช้ให้เกิดประโยชน์ แต่เนื่องจากสติปัญญาของคนเรานั้นต่างกัน เงื่อนไขและพลังธรรมชาติจึงถูกเปลี่ยนท่าทีให้เข้าข้างฝ่ายที่มีสติปัญญาสูงกว่า ผู้บัญชาการที่เฉลียวฉลาดมักผูกพันธรมิตรกับธรรมชาติได้เสมอ ผิดกับผู้บัญชาการที่โง่เขลาเบาปัญญา ธรรมชาติมักกลายเป็นศัตรูตัวฉกาจที่ไม่อาจพิชิตได้ ดังนั้นจึงมีคำกล่าวที่ว่า “คนมีปัญญา ฟากก็เป็นใจ คนมีความคิด ดินก็ให้ประโยชน์” (สุภาณี ปิยพสุนทรา, 2550: 241-242) เซเวียนหยวนฮุยแม่ทัพฝ่ายเซเวียนหยวนนั้นคิดเพียงว่าจู้หรงแม่ทัพฝ่ายเสินหนงชำนาญการใช้ไฟตนก็สามารถเรียกฝนมาลบล้างได้ ในตำราพิชัยสงครามซุนวู ว่าด้วยการโจมตีด้วยเพลิงบพที่ 12 เขียนไว้ว่า “ใช้เพลิงช่วยการโจมตีจักมีผลชัด ใช้น้ำช่วยการโจมตีจักเสริมให้แกร่ง” ซึ่งหมายความว่า การใช้เพลิงมาช่วยการโจมตี จะเห็นผลของการรบได้ชัด การใช้น้ำมาช่วยโจมตีสามารถจะสร้างพลาภาพให้แข็งแกร่งขึ้น การโจมตีด้วยเพลิงและการโจมตีด้วยน้ำเป็นรูปแบบการรบที่ได้ผลอย่างชัดเจน ด้วยเหตุนี้จึงมักปรากฏอยู่ในสนามรบโบราณเสมอ ในยุคสามก๊ก การโจมตีด้วยเพลิงจึงเป็นวิธีการรบที่นิยมกันมาก (บุญศักดิ์ แสงระวี, 2537: 128) สิ่งที่เซเวียนหยวนฮุยพลาดไปก็คือการตระหนักถึงสภาพภูมิอากาศและชัยภูมิในการรบ ซ้ำยังถูกหลอกให้เข้าไปอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ทางการรบที่ส่งผลดีกับฝ่ายจู้หรงมากกว่า เนื่องจากสภาพชัยภูมิเป็นที่โล่งกว้างมีแต่หญ้าแห้งประกอบกับอากาศหนาวเย็น ปัจจัยด้านธรรมชาติสองประการนี้เป็นตัวแปรสำคัญที่เกื้อหนุนให้กลศึกที่ประกอบด้วยการใช้ไฟประสบความสำเร็จ เมื่อจู้หรงมีเงื่อนไขที่ได้เปรียบเหล่านี้แล้ว จึงสามารถเอาชนะกลยุทธ์น้ำของแม่ทัพเซเวียนหยวนฮุยได้อย่างสวยงาม ซุนจื่อกล่าวไว้ว่า การเข้าใจลักษณะภูมิประเทศนั้น มีความหมายและมีความสำคัญต่อการช่วงชิงชัยชนะในการทำศึกอย่างยิ่ง ผู้บัญชาการจะต้องสำรวจตรวจสอบอย่างลึกซึ้ง จึงจะเข้าใจและเข้าใจของต่อภูมิประเทศของสนามรบที่คาดการณ์ไว้ ทำให้เงื่อนไขทางธรรมชาติเหล่านี้กลายเป็นมิตร และสามารถแสดงบทบาททางทหารอันยิ่งใหญ่เกรียงไกรในเวทีสนามรบได้อย่างเต็มที่ (สุภาณี ปิยพสุนทรา, 2550: 397)

กล่าวโดยสรุป การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางกลศึกสงคราม คือการวางแผนการรบเพื่อพิชิตกองทัพฝ่ายตรงข้าม กลยุทธ์ที่ใช้บ่อยในนวนิยายเรื่องนี้คือการหลอกให้ข้าศึกเข้าใจผิด งุนงง สับสน กระทั่งตัดสิ้นใจผิดพลาดและเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ตัวละครชายที่ใช้ยุทธวิธีนี้จะมีสถานภาพที่เกี่ยวข้องกับการทหารได้แก่ กษัตริย์ แม่ทัพ และขุนพล

1.2 วิธีการไม่ใช้ความรุนแรง

วิธีการไม่ใช้ความรุนแรงเป็นวิธีการสร้างอำนาจทางการเมืองรูปแบบหนึ่งที่เป็นไปโดยละมุนละม่อม เป็นวิธีทางการทูตอย่างสันติ ไม่ต้องเสียเลือดเนื้อและชีวิต ไม่ต้องใช้กำลังและความรุนแรง จากการศึกษานวนิยายเรื่องนี้ ผู้วิจัยพบวิธีที่ตัวละครเพศชายไม่ใช้ความรุนแรง 2 วิธีได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการรวมบุคคลและการสร้างอำนาจโดยวิธีการแต่งงาน ดังจะกล่าวรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.1 การสร้างอำนาจโดยวิธีการรวมบุคคล

การเจรจาโน้มน้าวชักจูงให้ผู้อื่นมาเข้าร่วมกับตนนั้นถือเป็นวิธีการทางการทูตแบบหนึ่ง ตำราพิชัยสงครามซุนจื๊อกล่าวไว้ว่า “การรุกด้วยสติปัญญาเป็นยุทธวิธีที่ดีที่สุด การรุกทางการทูตเป็นยุทธวิธีอันดับสอง” และการรุกทางสติปัญญากับการรุกทางการทูตนั้นเป็นสิ่งที่หนุนช่วยซึ่งกันและกันแยกออกจากกันไม่ได้ (สุภานี ปิยพสุนทรา, 2550: 122) วิธีการทางการทูตนับเป็นวิธีการแสวงหาอำนาจโดยไม่ใช้ความรุนแรง โดยผู้ที่มีฐานอำนาจเดิมจะรวมรวบบุคคลที่มีความรู้ความสามารถและมีชื่อเสียงโด่งดังมาไว้เป็นพรรคพวกของตนเอง เพื่อเป็นการส่งเสริมบารมีและสร้างอำนาจของตนเองให้แก่กระจายมากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่าง

“ผู้น้อยคิดว่าหากองค์ชายสามารถเกลี้ยกล่อมขุนชายซีหลิงมาเป็นพวก น่าจะมีส่วนช่วยส่งเสริมพระเกียรติขององค์ชายได้ไม่น้อย” เส้าเฮ่าเป็นที่รักของเหล่าราชกุมารเยียนหลงจึงกำลังต้องการมือซ้ายมือขวาซึ่งจะมีส่วนช่วยส่งเสริมบารมีให้เขาเยียนหลง พักหน้ารับเจ้าเมืองจึงกล่าวต่อ “เขาแซ่ซีหลิงไม่ว่าอาจเป็นลูกหลานตระกูลใหญ่ซีหลิง หลายพันปีมานี้ลูกหลานตระกูลซีหลิงลดน้อยร่อยหรอไม่มีผลงานโดดเด่น ทว่ารากฐานเดิมนั้นมั่นคงไม่คลอนแคลนได้โดยง่ายแม้ตระกูลจะตกต่ำลง แต่ก็มีสัมพันธไมตรีผ่านการแต่งงานกับอีกสามตระกูลใหญ่ที่เหลือตั้งนั้นจึงสามารถเป็นกำลังช่วยเหลือองค์ชายได้”

(ถงหัว, 2557: 11)

ขุนชายซีหลิงเหิงเป็นแพทย์ที่เดินทางไปทั่วทุกดินแดนเพื่อรักษาโรคให้ประชาชน ครั้งนี้ได้ผ่านมารักษาโรคให้กับประชาชนแคว้นเกาซิง จากบทบรรยายด้านบนเป็นตอนที่เจ้าเมืองอวินโจวพาองค์ชายเยียนหลงมาพบขุนชายซีหลิงเหิง เพื่อจะโน้มน้าวขุนชายให้มาเป็นพรรคพวกเพื่อเพิ่มอำนาจ

ให้กับตนเอง เนื่องจากคุณชายซีหลิงเหิงมีชื่อเสียงโด่งดังด้านการช่วยเหลือประชาชน อีกทั้งมีความสามารถทางการแพทย์เป็นอันดับหนึ่ง เป็นบุคคลที่ใคร ๆ ต่างให้ความเคารพนับถือ

การที่เรามีคนเก่ง ๆ มาเป็นพรรคพวก ก็เปรียบเสมือนเป็นการเสริมกำลังพลให้ฝ่ายเรามีความเข้มแข็งมากขึ้น เมื่อมีบุคลากรที่มีคุณภาพ นอกจากจะสามารถใช้ประโยชน์จากบุคคลเหล่านั้นได้แล้ว ยังเป็นการสร้างภาพลักษณ์ให้ประชาชนคนภายนอกมองว่า คนผู้นี้มีคนเก่งมากมายมาเป็นพันธมิตร ตัวเขาเองนั้นจะต้องมีความสามารถและมีศักยภาพมากเช่นกัน มิฉะนั้นคนที่มีชื่อเสียงหรือมีความสามารถเหล่านี้คงไม่ยอมรวมเข้ามาเป็นพวกด้วย จากสิ่งนี้จึงส่งผลให้บุคคลผู้ที่เป็นหัวหน้าสูงสุดมีอำนาจและอิทธิพลเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย ในโลกนี้มนุษย์เป็นทรัพยากรที่ล้ำค่าที่สุด ผลงานมหัศจรรย์ต่าง ๆ ต้องอาศัยมนุษย์เป็นผู้สร้างสรรค์ ยุคสมัยอันเจริญรุ่งเรืองก็คือยุคสมัยที่มีทรัพยากรบุคคลอยู่มากมาย ประเทศหนึ่งชนเผ่าหนึ่งจะเจริญรุ่งเรืองหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าประเทศนั้นชนเผ่านั้นจะสามารถดึงดูดและรวบรวมทรัพยากรบุคคลได้มากน้อยเพียงใด (สุภาณี ปิยพสุนทรา, 2550: 421)

นอกจากนี้ยังปรากฏวิธีการสร้างอำนาจโดยการรวมบุคคลรูปแบบอื่นอีก โดยตัวอย่างข้างต้นเป็นสถานการณ์การรวมบุคคลตามคำแนะนำของผู้อื่น ส่วนตัวอย่างด้านล่างเป็นสถานการณ์การรวมบุคคลที่แสดงให้เห็นถึงวิธีการพูดโน้มน้าวเพื่อให้บุคคลนั้นมาอยู่ฝ่ายตนเอง ดังตัวอย่าง

เส้าเฮ่าเองก็ไม่ถามต่อ แยมอี้มกล่าวว่า “วิชาแพทย์ของคุณชายซีหลิงเป็นเหมือนไฟที่สามารถจุดโคมไฟแก่เหล่าหญิงสาวและมารดาทั้งหลาย ทำให้พวกนางมีความสุข **ข้าอยากเชิญท่านให้รั้งอยู่เพื่อหญิงสาวและมารดาทั้งหมดของเกาซิน ช่วยกันปกป้องภาพสวรรค์บนแดนดินนี้ด้วยกันกับข้า**”

เส้าเฮ่าอี้มกล่าวว่า “ข้าเองก็รู้ว่าข้อเสนอนี้หนักหนายิ่ง ท่านไม่จำเป็นต้องด่วนตัดสินใจถึงอย่างไรท่านก็ยังคงเดินทางท่องเที่ยวอยู่ในเกาซิน รอจนท่านตัดสินใจได้ค่อยบอกข้าไม่ว่าท่านจะยินดีหรือไม่ ข้าล้วนขอขอบคุณที่ท่านมายังเกาซิน และยินดีต้อนรับท่านกลับมาเกาซินอีก”

(หงหัว, 2557: 19-20)

ในขณะที่เยียนหลงชวนคุณชายซีหลิงเหิงมารับประทานอาหารและดูแลคุณชายอย่างดีเลิศเพื่อจะเกลี้ยกล่อมให้คุณชายมาเป็นพรรคพวก เส้าเฮ้าก็ได้วางแผนขัดขวาง แล้วเข้าหาคุณชายซีหลิงเพื่อไปพูดคุยโน้มน้าวให้มาเป็นพวกของตนเช่นกัน

แต่ไหนแต่ไรมาในราชสำนักเกาซิ่น องค์ชายใหญ่เส้าเฮ้าก็เป็นศัตรูคู่ชิงอำนาจกับองค์ชายรองเยียนหลงเสมอมา เขาไม่ยินยอมให้เยียนหลงได้เปรียบแต่เพียงฝ่ายเดียวแน่นอน หากเส้าเฮ้าได้คุณชายซีหลิงเข้ามาเป็นพวก ย่อมต้องได้เปรียบและได้ประโยชน์มากกว่าพวกเยียนหลง หลังจากอ่านวรรณกรรมสามก๊กจบลงแล้ว แง่คิดที่เราได้รับมากที่สุดก็คือ ฝ่ายที่มีทรัพยากรบุคคลจะเจริญเติบโต ฝ่ายที่สูญเสียทรัพยากรบุคคลจะล่มจม ทรัพยากรบุคคลมีความสำคัญยิ่งกว่าทรัพยากรทุกชนิด (สุภาณี ปิยพสุนทร, 2550: 421) ดังนั้นการกระทำของเส้าเฮ้าจึงนับว่าเป็นการยิงปืนนัดเดียวได้นัดเดียวได้นกถึงสองตัวทางหนึ่งเป็นสร้างอำนาจและบารมีให้แก่ตนเอง อีกทางยังสามารถขัดขวางการสร้างอำนาจของเยียนหลงได้สำเร็จ

กล่าวโดยสรุป การสร้างอำนาจโดยวิธีการรวมบุคคล คือการชักชวนและโน้มน้าวให้บุคคลที่มีความสามารถและมีชื่อเสียงมาอยู่เป็นพรรคพวกตน ตัวละครชายที่ใช้ยุทธวิธีนี้มักจะเป็นผู้ที่กำลังสร้างฐานอำนาจและสร้างอิทธิพลให้ตนเอง เพื่อเพิ่มโอกาสในการแย่งชิงอำนาจให้ตนเองไปสู่ตำแหน่งสูงสุดคือการเป็นกษัตริย์ ตัวละครที่ใช้วิธีนี้จึงมีสถานภาพเป็นองค์ชาย ผู้มีสิทธิขึ้นครองบัลลังก์คนต่อไป

1.2.2 การสร้างอำนาจโดยวิธีการแต่งงาน

การแต่งงานนับเป็นวิธีการทางการทูตอย่างหนึ่ง การแต่งงานคือการเกี้ยวพาราสี การรวมกันเป็นหนึ่งเดียว เป็นสัญลักษณ์ของการผูกมัดอย่างหนึ่ง การแต่งงานจึงเป็นวิธีการแสวงหาอำนาจที่เห็นผลลัพธ์ได้ชัดเจน หากผู้ที่มีฐานอำนาจแต่งงานกันก็เหมือนเป็นการรวมสองหัวอำนาจนั้นเข้าไว้ด้วยกัน รวมกลายเป็นหัวอำนาจที่ยิ่งใหญ่และแข็งแกร่งหนึ่งเดียว ดังตัวอย่าง

อันหรงทั้งหัวเราะออกร่ำไห้ได้กล่าวว่า “ขุนตั้ทุ่กรัษกาลต่างต้องคัดเลือกสตรีจากทั้งสี่เผ่ามาเป็นพระสนม พี่ใหญ่คิดจริงหรือว่านั่นเป็นเพราะสตรีจากทั้งสี่เผ่างดงามล้ำเลิศ? หลังจากองค์ชายเสด็จขึ้นครองราชย์ ทั้งต้องกำจัดศัตรู และปูนบำเหน็จแก่ขุนนางที่มีความความชอบ พวกเราเผ่าชิงหลงนั้นไม่เท่าไร แต่เผ่าซีเหอที่ภักดีกับองค์ชายมีต้องตอบแทน

หรือ? แล้วสิ่งตอบแทนที่ดีที่สุดคืออะไร? มิใช่เลือกเฟ้นสตรีจากเผ่าซีเหอเข้าวังเพื่อให้กำเนิดทายาทที่มีสายเลือดของเผ่าซีเหอหรือ? เผ่าฉางซิงคงยากจะดึงให้มาเข้าร่วมกับพวกเราได้ แต่เผ่าไป๋หู่เชื่อว่าจะต้องเข้าร่วมกับเยียนหลงและจงหรง หากองค์ชายทรวงยอมคัดเลือกสตรีจากเผ่าไป๋หู่มาเป็นพระสนม เกรงว่าแค่สตรีนางเดียวยังไม่ส่งผลกว่าแผนการมากมายเสียอีก”

(หงหัว, 2558: 79)

เมื่อเส้าเฮ่ายึดราชวังและราชสำนักเกาซินสำเร็จแล้ว อันหรงขุนนางคนสนิทของเส้าเฮ่าก็ได้เสนอให้เขาคัดเลือกสตรีจากเผ่าซีเหอและเผ่าไป๋หู่เข้ามาเป็นพระสนม มีจุดประสงค์เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ทางการเมืองของแต่ละเผ่าให้แน่นแฟ้น เนื่องจากเส้าเฮ่าเพิ่งขึ้นครองราชย์บัลลังก์อำนาจยังไม่มั่นคง ทั้งพวกเยียนหลงก็ยังคงมีอิทธิพลอยู่ ขุนพลอันหรงจึงอยากให้เส้าเฮ่าดึงเอาเผ่าอื่น ๆ มาอยู่ฝ่ายตนได้โดยไว

การที่ขุนพลอันหรงต้องการให้เส้าเฮ่าแต่งงานกับสตรีจากเผ่าต่าง ๆ ประการแรกก็เพื่อเป็นหลักประกันว่าเผ่าเหล่านั้นจะไม่ทรยศไปอยู่กับฝ่ายเยียนหลง ประการที่สองยังเป็นการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างเผ่าให้แน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้นด้วย การแต่งงานเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ทางการเมืองนั้นมีให้เห็นมากมาย เช่น เรื่องที่เล่าปีแต่งงานกับคนตระกูลซุน มีบันทึกอยู่ในประวัติศาสตร์จริง ๆ ในสามก๊กฉบับพงศาวดารบันทึกลงไว้ว่า หลังจากศึกเซ็กเพ็กแล้ว อิทธิพลของเล่าปีขยายตัวอย่างรวดเร็ว เขาพิชิตเมืองหวู่หลิง ฉางซำกั๋วหยาง หลิงหลิง ในแถบมณฑลหูหนานได้ ต่อมาเล่าปีได้รับเลือกให้เป็นเจ้าเมืองแก่งจิว ภายใต้สถานการณ์อย่างนี้ ซุนกวนรู้สึกหวั่นเกรง จึงยกน้องสาวตนเองให้เล่าปีเพื่อผูกสัมพันธ์ต่อกัน จุดมุ่งหมายเพื่อดึงเล่าปีมาเป็นพวก เป็นการสมรสที่มีจุดมุ่งหมายทางการเมือง (สุภาณี ปิยพสุนทร, 2550: 141) ในแคว้นเกาซินนั้นมีเผ่าใหญ่ ๆ ที่มีอำนาจอยู่สี่เผ่าได้แก่ เผ่าชิงหลงของเส้าเฮ่า เผ่าซีเหอ เผ่าฉางซิงของเยียนหลง และเผ่าไป๋หู่ หากเส้าเฮ่าสามารถดึงอีกสองเผ่ามาร่วมเป็นพันธมิตรกับตนได้ก็นับว่าได้ประโยชน์มหาศาล นอกจากจะได้กองกำลังทหารจากทั้งสองเผ่ามาอยู่ใต้การปกครองแล้ว อำนาจอิทธิพลและความมั่นคงในราชบัลลังก์ของเส้าเฮ่าก็จะยิ่งเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังเป็นการกำจัดอำนาจและอิทธิพลของเยียนหลงไปในตัวอีกด้วย

กล่าวโดยสรุป การสร้างอำนาจโดยวิธีการแต่งงาน คือการแต่งงานเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ทางการเมืองระหว่างสองฝ่าย เชื่อมอำนาจและความภักดีจากฝ่ายหญิงมาสู่ฝ่ายชาย ตัวละครชายที่ใช้ยุทธวิธีนี้ มักจะมีสถานภาพอยู่ในชนชั้นปกครอง ซึ่งต้องการกำลังสนับสนุนอำนาจและอิทธิพลของตนได้แก่ กษัตริย์ ขุนนาง และองค์ชาย

สรุปวิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศชาย มีทั้งหมด 6 วิธีได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการสังหาร การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุคคล การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางกลศึกสงคราม การสร้างอำนาจโดยวิธีการรวมบุคคลและการสร้างอำนาจโดยวิธีการแต่งงาน ลักษณะการสร้างอำนาจของตัวละครเพศชาย คือการเป็นผู้กระทำโดยตรง สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน เนื่องจากในนวนิยายเล่มนี้ตัวละครเพศชายมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้นำและมีโอกาสการทำงานในสังคมสูง จึงสามารถสร้างอำนาจได้อย่างอิสระและเปิดเผย สอดคล้องกับสิ่งที่สังคมกำหนดและคาดหวังว่าบทบาทสำคัญของเพศชายคือการเป็นผู้นำและมีหน้าที่หลักคือการทำงานนอกบ้านเลี้ยงดูครอบครัว

2.วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศหญิง

เนื่องจากปัจจัยพื้นฐานทางธรรมชาติ ผู้หญิงต้องมีประจำเดือน ตั้งครรภ์ และเลี้ยงลูก สังคมจึงกำหนดให้ผู้หญิงต้องทำหน้าที่ดูแลบ้าน เตรียมอาหาร เลี้ยงดูบุตร และทำงานอยู่ในบ้าน (บุญเสริม หุตะแพทย์, 2545: 25) ผู้หญิงจึงถูกคาดหวังที่ต้องเตรียมตัวที่จะสวมบทบาทของความเป็นแม่ สังคมจึงคาดหวังให้ผู้หญิงมีบทบาทเป็น “ผู้ดูแลครอบครัว” และทำงานในครัวเรือนเป็นหน้าที่หลัก (บุญเสริม หุตะแพทย์, 2545: 62) อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงชนชั้นสูงในประวัติศาสตร์ก็ยังมีบทบาททางการเมือง เช่น สมเด็จพระราชินีนาถอลิซาเบธที่ 1 กล่าวได้ว่าในรัชสมัยของพระนางเจ้าอลิซาเบธ พระนางได้ทำให้อังกฤษก้าวขึ้นมาเป็นเจ้าแห่งท้องสมุทรผู้มากแสนยานุภาพ อีกทั้งยังสามารถทำสงครามยุทธนาวีครั้งสำคัญของโลกโดยสามารถเอาชนะกองเรืออาร์มาดาอันเกรียงไกรของสเปนได้ พร้อมกันในรัชสมัยนี้อังกฤษก็ขยายอำนาจออกไปทั่วโลก (ชญา ปิยชาติ, 2556: 137) จากการศึกษานวนิยายเรื่องนี้ ผู้วิจัยพบวิธีการสร้างอำนาจทางการเมืองของตัวละครหญิงได้แก่ วิธีการใช้ความรุนแรงและวิธีการไม่ใช้ความรุนแรง ดังจะได้กล่าวในรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 วิธีการใช้ความรุนแรง

การสร้างอำนาจทางการเมืองโดยวิธีการใช้ความรุนแรงของตัวละครเพศหญิงนั้นจะมีลักษณะเป็นแบบการกระทำผ่านทางตัวแทน จะไม่ลงมือด้วยตนเองและไม่ใช้การใช้กำลังฆ่าศัตรูโดยตรง แต่อยู่ในรูปแบบของการใช้คำสั่งผ่านตัวบุคคลหรือตัวแปรบางสิ่งบางอย่างเพื่อการกำจัดฝ่ายตรงข้ามแทน ซึ่งวิธีการใช้ความรุนแรงนี้จะมีผลลัพธ์ทำให้ฝ่ายศัตรูสิ้นชีวิตหรือสูญเสียอย่างหนัก ตลอดจนก่อให้เกิดผลกระทบที่ร้ายแรงต่าง ๆ ตามมา จากการศึกษานวนิยายเรื่องนี้ ผู้ศึกษาพบวิธีที่ตัวละครหญิงใช้ความรุนแรง 2 วิธี ได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุตรของตน และสร้างอำนาจโดยวิธีการวางยาพิษ ดังจะกล่าวรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุตรของตน

ตัวละครเพศหญิงนั้นมีวิธีการแย่งชิงอำนาจภายในวังหลังหรือภายในราชสำนัก โดยการใช้บุตรของตนเองเป็นผู้กระทำ วิธีการสร้างอำนาจชนิดนี้จะมีลักษณะกระทำโดยการสั่งการผ่านตัวแทน ซึ่งก็คือบุตรของตน ในประวัติศาสตร์จีนนั้นมีผู้หญิงที่มีชื่อเสียงโด่งดังด้านการกระทำผ่านตัวแทนอยู่คนหนึ่ง นั่นก็คือจักรพรรดินีซูสีไทเฮา สตรีผู้ทรงอำนาจหลังมานี่ไม่ไผ่ของจีนในสมัยราชวงศ์ชิง ซึ่งเป็นราชวงศ์ปกครองจีนราชวงศ์สุดท้าย เมื่อจักรพรรดิเสียนเฟิงสวรรคต พระนางทรงก่อรัฐประหารยึดอำนาจจากคณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ที่จักรพรรดิเสียนเฟิงเคยตั้งไว้ แล้วขึ้นเป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระจักรพรรดิตงฉือซึ่งก็คือบุตรชายของนางเอง เมื่อจักรพรรดิตงฉือสวรรคต พระนางก็นำหลานของตนเองขึ้นราชบัลลังก์เป็นพระจักรพรรดิกวางสู ส่วนตนเองก็ดำรงตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ต่อไป (ชญา ปิยชาติ, 2556: 208) จากนวนิยายพบการสร้างอำนาจโดยการใช้บุตรของตน ดังตัวอย่าง

“ฮุยเออร์ ออกรบครั้งนี้เจ้าจะต้องเอาชนะให้ได้! นี่เป็นโอกาสที่เราแม่ลูกทนมลำบาก เฝ้ารอนับพันปีกว่าจะได้มา มีเพียงชนะเท่านั้น เจ้าจึงมีโอกาสให้เสด็จพ่อเห็น ความสำคัญและใช้งานเจ้า เจ้าจะต้องพิสูจน์ตัวเองว่าความสามารถของเจ้าไม่ได้ด้อยไปกว่าชิงหยาง จะต้องให้เสด็จพ่อเจ้าตระหนักว่าเจ้าจึงเป็นบุตรที่ยอดเยี่ยมที่สุดของเขา”

(หงหัว, 2557: 95)

จากบทบรรยายด้านบนเป็นตอนที่ เซวียนหยวนฮุยลูกชายของสนมสามองวีชื่อได้รับคำสั่งจาก หวางตี้ให้ไปออกรบสู้กับกองทัพของเสินหนงที่กำลังบุกมา นางจึงกำชับให้ลูกคว่าโอกาสสำคัญในการแย่งชิงอำนาจนี้ไว้ จะต้องชนะและทำให้บุคคลอื่นเห็นความสามารถเห็นความสำคัญของตน

องวีชื่อเป็นสนมลำดับที่สามของหวางตี้กษัตริย์แคว้นเซวียนหยวน นางมักจะสั่งการให้ลูกของตนแข่งขันแก่งแย่งอำนาจกับลูกของสนมเอกมาเสมอ เมื่อมีโอกาสนางก็จะวางแผนทำลายลูกของอีกฝ่ายอย่างไม่ลังเล ซิงหยางเป็นลูกชายคนโตของสนมเอก จึงต้องรับหน้าที่คอยแย่งชิงอำนาจ ระวางระวัง และปกป้องน้องคนอื่น ๆ จากแผนการร้ายของสนมสามองวีชื่ออย่างเลี่ยงไม่ได้ การที่สนมสามองวีชื่อสั่งกับบุตรชายดังกล่าว เป็นเพราะต้องการให้บุตรชายของตนสร้างผลงานแข่งขันกับซิงหยางซึ่งเป็นบุตรชายของสนมเอกเพื่อแย่งชิงอำนาจในราชสำนักแคว้นเซวียนหยวน หากลูกชายของตนเป็นบุคคลมีอำนาจในสังคมหรือมีสัมพันธ์ทางการเมืองที่ดีกับบุคคลอื่น ก็จะส่งผลให้ผู้ที่เป็นมารดา มีอิทธิพลและอำนาจมากขึ้นตามไปด้วย หากลูกชายของตนมีชื่อเสียง มีความสามารถเก่งกล้าจนเป็นที่ประจักษ์ แนวโน้มที่จะได้เขาจะได้แย่งชิงตำแหน่งกษัตริย์องค์ต่อไปก็จะมีมากขึ้น ถ้าหากนางได้เป็นมารดาของพระเจ้าแผ่นดิน นางก็จะมีอำนาจเหนือทุกคนในแผ่นดินด้วยเช่นกัน

กล่าวโดยสรุป การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุตรของตนเอง คือการสั่งหรือใช้ให้บุตรของตนเองกระทำการต่าง ๆ ตามที่ตนต้องการเพื่อแย่งชิงอำนาจภายในราชสำนัก มีลักษณะสำคัญคือเป็นการกระทำผ่านตัวแทน ไม่ได้ลงมือกระทำเองโดยตรงแต่คอยบงการอยู่เบื้องหลัง ตัวละครหญิงที่ใช้ยุทธวิธีนี้จะมีสถานภาพเป็นมารดา อยู่ในราชสำนักและมีระดับชนชั้นที่สูงได้แก่ สนมเอก สนมลำดับต่าง ๆ

2.2.1 การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางยาพิษ

การวางยาพิษ เป็นวิธีการสร้างอำนาจแบบหนึ่งซึ่งมีผลลัพธ์ที่รุนแรง ทำให้ศัตรูถึงแก่ชีวิต แต่ไม่สามารถเห็นตัวผู้กระทำได้อย่างชัดเจน ทั้งยังยากต่อการสืบเอาความผิด วิธีการสร้างอำนาจรูปแบบนี้จึงเป็นที่นิยมใช้อย่างมาก ในประวัติศาสตร์โลกก็ได้กล่าวถึงสตรีที่ใช้การวางยาพิษสังหารฝ่ายศัตรูไว้มากมาย เช่น จักรพรรดิบูเซ็คเทียน ผู้เป็นฮ่องเต้องค์แรกและองค์เดียวของจีน พระนางมีชื่อเสียงโด่งดังด้านความโหดเหี้ยมและการสังหาร ใครที่เข้ามาขวางทางอำนาจของนางก็จะถูกฆ่าตายหมด ไม่เว้นแม้แต่พี่สาวแท้ ๆ ของพระนางเอง มีบันทึกไว้ว่า พี่สาวของพระนางได้เข้ามาเป็นสนมอีกหนึ่งองค์ของฮ่องเต้ ซึ่งบูเซ็คเทียน

ถือว่าเป็นการทรยศอย่างอภัยไม่ได้ พระนางจึงวางยาพิษในอาหารของพี่สาวตนเองจนถึงแก่ความตาย (คอสมอส, 2553: 129) จากนวนิยายพบการสร้างอำนาจโดยวิธีการวางยาพิษ ดังตัวอย่าง

“ข้ารู้ แต่ท่านลืมไปแล้วหรือ? พวกเราได้รับการสอนสั่งจากอาจารย์คนเดียวกัน ข้าจึงรู้และคุ้นเคยกับวิถีโคจรพลังพิเศษของท่านเป็นอย่างดี การวางยาพิษแบ่งเป็นสองขั้นตอนขั้นตอนแรกอยู่ที่นี้” อาเหิงมองไปที่สุสานขององวีชื่อ “หลายวันนี้ท่านจะมาคุกเข่าอยู่ที่นี้ทุกวัน คุกเข่าคราหนึ่งก็อยู่จนมืดค่ำ ยามเสียใจ พลังพิเศษที่คุ้มครองร่างกายจะอ่อนแอลงมาก พลังชั่วร้ายจึงง่ายต่อการแทรกซึมเข้าสู่ร่างกาย”

“นี่เป็นสุสานที่มีพลังพิเศษคุ้มครอง หากมีพิษจะต้องเกิดการเปลี่ยนแปลง”

“ใช่แล้วดังนั้นยาที่ข้าใช้จึงไม่ถึงเป็นยาพิษแต่กลับเป็นยาที่ช่วยเสริมพลังพิเศษให้ทวีขึ้นสามารถทำให้พลังพิเศษของท่านเพิ่มพูนอย่างรวดเร็วในเวลาอันสั้น เมื่อครู่ข้าบอกท่านว่าชิงหยางได้ตายไปแล้ว อารมณ์ของท่านจึงพลุ่งพล่าน ขณะที่หัวเราะอย่างบ้าคลั่งก็ได้สูดเอาสิ่งที่ไม่ควรสูดเข้าไปมากทีเดียวสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ยาพิษแต่เมื่อไปรวมกับยาในร่างกาย บวกกับวิถีโคจรพลังเฉพาะตัวของท่าน จะดึงเอาพลังพิเศษทั้งหมดไปรวมกันที่หัวใจ สุดท้ายหัวใจของท่านจะไม่สามารถทนรับพลังพิเศษที่แข็งแกร่งและมากมายไหว จนต้องระเบิดตายไป”

(ถงหัว, 2558: 112)

จากบทบรรยายด้านบนเป็นเหตุการณ์ที่ซีหลิงเหิงลูกสาวของสนมเอกสังหารอี่เผิงลูกชายของสนมสามถงอวีชื่อด้วยการวางยาพิษ ก่อนหน้านี้อี่เผิงได้วางอุบายขัดขวางความช่วยเหลือ ทำให้ซังอี่พี่ชายของนางต้องตายในสนามรบ ซังผู้ภรรยาของซังอี่แค้นใจเป็นอย่างมากจึงตรงเข้าสังหารอี่เผิงในระหว่างการทำพิธีศพของซังอี่ แต่สนมสามถงอวีชื่อเข้ามาขวางไว้จึงเสียชีวิตแทน ซีหลิงเหิงรู้จักนิสัยของอี่เผิงดี เขาไม่มีทางยอมหยุดจนกว่าจะฆ่าคนฝ่ายนางได้หมด นางจึงต้องตัดไฟเสียต้นลมด้วยการลงมือฆ่าอี่เผิง

ในวัยเด็กอี่เผิงลูกชายของสนมสามถงอวีชื่อและซีหลิงเหิงลูกสาวของสนมเอกเคยมีสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เนื่องด้วยทั้งคู่อายุห่างกันไม่มากจึงมักจะเป็นเพื่อนเล่นกันเสมอ แต่เมื่อโตขึ้นเนื่องจากเหตุผล

ทางการเมืองทำให้ทั้งคู่ต้องห่างเหินและกลายเป็นศัตรูกันที่สุดในที่สุด หลังจากเซวียนหยวนฮุยพี่ชายของอี่เผิงเสียชีวิตไปในสนามรบ อี่เผิงก็วางแผนแย่งชิงอำนาจกับฝ่ายซีหลิงเหิงมาโดยตลอด ด้วยอุบายเล่ห์เหลี่ยมของอี่เผิง ซิงหยางและซังอี่พี่ชายทั้งสองคนของซีหลิงเหิงจึงต้องเสียชีวิตในสนามรบอย่างไม่ยุติธรรม เหลือนางเพียงคนเดียวที่อยู่รอด ซีหลิงเหิงรู้ว่าอี่เผิงมีนิสัยเป็นผู้ที่ไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ หากตั้งใจจะทำอะไรจะไม่ยอมรามือจนกว่าสิ่งนั้นจะประสบผลสำเร็จ ซีหลิงเหิงจึงต้องลงมือฆ่าอี่เผิงผู้ที่เป็นพี่ชายต่างมารดาและเพื่อนเล่นวัยเด็กของนางด้วยการวางยาพิษ หากจะใช้กำลังเข้าไปสังหารโดยตรงโอกาสสำเร็จจะมีน้อย เนื่องจากอี่เผิงเป็นผู้ชายด้วยสรีระโครงสร้างทางร่างกายจึงมีกำลังมากกว่าผู้หญิง อีกทั้งซีหลิงเหิงมีความชำนาญทางด้านสมุนไพรและยา วิธีสังหารด้วยการวางยาพิษจึงเหมาะสมที่สุด กว่าอี่เผิงจะรู้สึกตัวเขาก็ถูกยาพิษเข้าไปทำลายระบบร่างกายจนหมดแล้ว สตรีในประวัติศาสตร์โลกอีกคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงด้านการใช้พิษก็คือ พระนางครีโפתราผู้เลอโฉม หลังจากคลีโפתราและบุตรชายซีซาเรียนเดินทางกลับมาถึงอียิปต์เพียงไม่นานปีโตเลมีที่ 14 (กษัตริย์ของอียิปต์) ก็สวรรคตอย่างลึกลับ ครีโפתราจึงได้แต่งตั้งให้ซีซาเรียนเป็นผู้ครองบัลลังก์ร่วมกับพระนาง สันนิษฐานนิชฐานว่านางได้ลอบวางยาพิษปีโตเลมีที่ 14 ผู้เป็นอนุชาของตนเอง (ชญา ปิยชาติ, 2556: 40)

กล่าวโดยสรุป การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางยาพิษ คือการใช้ยาพิษทำให้ฝ่ายศัตรูสิ้นชีวิต เป็นวิธีที่ได้ผลลัพธ์รุนแรง หาตัวผู้กระทำผิดได้ยาก อีกทั้งไม่ต้องใช้กำลังในการลงมือสังหาร ตัวละครหญิงที่ใช้ยุทธวิธีนี้มีสถานภาพเป็นสตรีในชนชั้นสูงที่ต้องต่อสู้แย่งอำนาจกับบุคคลอื่นภายในราชสำนักได้แก่ องค์หญิง

2.2 วิธีการไม่ใช้ความรุนแรง

วิธีการไม่ใช้ความรุนแรงของตัวละครเพศหญิงนั้นเป็นการสร้างอำนาจทางการเมืองโดยมีลักษณะของการกระทำที่ใช้จิตวิทยา ไม่ใช้ความกำลังเข่นฆ่า ไม่มีผลลัพธ์ให้ฝ่ายตรงข้ามเสียชีวิต เป็นเพียงการลดทอนอำนาจฝ่ายศัตรูและเพิ่มอำนาจให้ฝ่ายตนเองเท่านั้น จากการศึกษานวนิยายเรื่องนี้ ผู้วิจัยพบวิธีที่ตัวละครหญิงไม่ใช้ความรุนแรง 3 วิธี ได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย การสร้างอำนาจโดยวิธีการอาศัยอำนาจของสามี และการสร้างอำนาจโดยวิธีการสร้างชื่อเสียง ดังจะกล่าวรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.1 การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย

การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย คือการวางแผนสร้างเงื่อนไขหรือข้อตกลงขึ้นมากับบุคคลหนึ่งซึ่งจะได้ผลประโยชน์จากเงื่อนไขดังกล่าว เพื่อแลกกับอำนาจบางอย่างที่ตนเองจะได้รับ เป็นการกระทำตามข้อตกลงเพื่อให้ตนเองได้มาซึ่งสิ่งที่ปรารถนา ดังตัวอย่าง

“เส้าเฮ่า ในเมื่อท่านต้องการเพียงชายองค์ชายใหญ่ที่จะช่วยหนุนท่านขึ้นสู่ตำแหน่งจักรพรรดิ เช่นนั้นพวกเราก็คงทำสัญญากันเถิด พวกเราไม่เป็นสามมิตรหรอก แต่เป็นพันธมิตรกัน”

อาเหิงกล่าวว่า “ผู้ใดบอกข้ากลับไม่สำคัญ สำคัญที่ข้าสามารถช่วยท่านได้ ข้าสามารถเป็นชายองค์ชายใหญ่ที่สมบูรณ์เพียบพร้อม อาศัยกำลังของเผ่าเซวียนหยวนทำให้พวกเยียนหลงไม่อาจแย่งชิงตำแหน่งจักรพรรดิกับท่านได้อีก ภายหน้าท่านจะสามารถโยกย้ายกำลังของเกาซินมาปกป้องแผ่นดินนี้ได้ตามแต่ใจ และปกป้องผู้คนที่ทุ่มเทหยาดเหงื่อแรงงานบนผืนดินนี้ด้วย”

(หงหัว, 2557: 75-76)

จากบทบรรยายด้านบนเป็นเหตุการณ์หลังจากที่ซีหลิงเหิงองค์หญิงเพียงคนเดียวของเผ่าเซวียนหยวนแต่งงานกับเส้าเฮ่าองค์ชายใหญ่ของเผ่าเกาซิน เส้าเฮ่ามีความสามารถโดดเด่น รวบรวมบุคลากรผู้มีความสามารถไว้มากมาย เป็นที่ยอมรับอย่างมากในราชสำนัก และมีพี่น้องคนอื่น ๆ ให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ แต่เนื่องจากมารดาเสียชีวิตไปตั้งแต่เส้าเฮ่าเกิด เขาจึงไม่มีฐานอำนาจในวังหลัง อีกทั้งยังมีพวกเยียนหลงซึ่งเป็นลูกชายของสนมเอกคนปัจจุบันคอยขัดขวางอำนาจและวางแผนทำลายเส้าเฮ่าอยู่ตลอดเวลา ซีหลิงเหิงมองปัญหาเหล่านี้ออก จึงเสนอข้อตกลงขอเป็นพันธมิตรเพื่อเสริมอำนาจให้กับองค์ชายใหญ่เส้าเฮ่าสามารถขึ้นสู่ตำแหน่งกษัตริย์องค์ต่อไปของเกาซินได้สำเร็จ แลกกับเงื่อนไขสามประการที่นางสามารถเรียกร้องจากเส้าเฮ่าได้

การแต่งงานระหว่างซีหลิงเหิงและเส้าเฮ่าเกิดขึ้นเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ทางการเมืองระหว่างเผ่าเซวียนหยวนและเผ่าเกาซิน เป็นความประสงค์จากกษัตริย์ทั้งสองแคว้น ดังนั้นใจจริงของซีหลิงเหิงจึงไม่ต้องการแต่งงานกับเส้าเฮ่า แต่เนื่องจากสถานการณ์แย่งชิงอำนาจภายในราชสำนักเซวียนหยวน หากนางไม่ยอมแต่งงานก็จะส่งผลให้มารดาและพี่ชายต้องตกอยู่ในสถานะลำบาก เมื่อแต่งงานเข้ามาอยู่ในแคว้นเกาซินแล้ว ซีหลิงเหิงได้มองเห็นปัญหาดังกล่าวของเส้าเฮ่า นางจึงวางอุบายสร้างข้อตกลงขอเป็นพันธมิตร สนับสนุนเส้าเฮ่าขึ้นเป็นกษัตริย์แคว้นเกาซิน แต่นางกับเส้าเฮ่าจะไม่ใช่สามีภรรยา กัน โดยนางจะใช้สถานะภรรยาขององค์ชายใหญ่ของแคว้นเกาซินและสถานะการเป็นองค์หญิงเผ่าเซวียนหยวนเสริมสร้างอำนาจและอิทธิพลให้กับเส้าเฮ่า ถ้าหากเส้าเฮ่าได้ขึ้นเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปของแคว้นเกาซิน เขาก็จะมีอำนาจสามารถกระทำการใด ๆ ได้อย่างที่ปรารถนา รวมทั้งตัวนางเองด้วย ซีหลิงเหิงก็จะได้รับอำนาจและผลประโยชน์จากการอยู่ในตำแหน่งภรรยาของกษัตริย์ตามไปด้วย ท่ามกลางการขับเคลื่อนของสังคม ท่ามกลางการหมุนไปของวงล้อประวัติศาสตร์ ไม่เคยปฏิเสธได้เลยว่า สตรีมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งทุกการขับเคลื่อนของทุกภาคส่วน บนความสำเร็จของบุรุษจำนวนมาก มีสตรีอยู่เบื้องหลัง ภูมิปัญญาของสตรีนั้น ลึกซึ้ง เฉียบคม และชาญฉลาด เมื่อผนวกเข้ากับความอ่อนโยนและละเอียดอ่อนของสตรี ภูมิปัญญาของพวกนางจึงทรงพลังภาพอย่างยิ่ง (ฝงเมิ่งหลง, 2554: 5)

กล่าวโดยสรุป การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย คือการวางแผนสร้างเงื่อนไขหรือข้อตกลงบางอย่างขึ้นมากับบุคคลที่ได้รับผลประโยชน์ เพื่อให้ตนเองได้รับอำนาจหรือได้ผลประโยชน์บางอย่างตามที่ตนต้องการ ตัวละครหญิงที่ใช้ยุทธวิธีนี้มีสถานภาพเป็นชนชั้นที่สูงในราชวงศ์ที่ไม่มีอิสระในการดำเนินชีวิตได้แก่ องค์หญิง

2.2.2 การสร้างอำนาจโดยวิธีการอาศัยอำนาจของสามี

การเป็นสามีภรรยานั้นนับว่าเปรียบเสมือนเป็นบุคคลคนเดียวกันในทางกฎหมาย วิธีการนี้มีลักษณะเป็นการพึ่งพิงสามีซึ่งจะต้องเป็นบุคคลที่มีอำนาจทางสังคม โดยผู้ที่เป็นภรรยาจะโน้มน้ำหนักและชักจูงให้สามีใช้อำนาจสั่งการหรือกระทำการใด ๆ ก็ตามให้ตนเองสมปรารถนา มีจุดประสงค์เพื่อเสริมสร้างอำนาจและอิทธิพลของฝ่ายตนเอง ดังตัวอย่าง

ซิงหยางนั่งเงียบคล้ายกำลังคิดว่าควรเริ่มกล่าวจากที่ใด เน้นนานให้หลังจึงถามว่า
“สตรีที่เสด็จพ่อทรงโปรดปรานที่สุดคือผู้ใด?”

เสียงของอาเหิงแหบแห้ง นางกล่าวโดยไม่ต้องขบคิดว่า “สนมสามองอวี๋ซื่อ” นี่เป็นเรื่องที่
เทพทั้งหมดในเผ่าเซวียนหยวนต่างรู้จักกันทั่ว

“เมื่อห้าร้อยกว่าปีก่อน องอวี๋ซื่อเคยคิดจะย้ายมายังตำหนักเจาอวีน”

อาเหิงหยุดคิดนิดหนึ่งจึงค่อยเข้าใจความหมายเบื้องหลังวาจาประโยคนี้นางเงยหน้าขึ้น
อย่างตกใจ **“ความหมายของท่านคือ...นางคิดให้เสด็จพ่อปลดมเหลื?”**

ซิงหยางพยักหน้าด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ซิงหยางถามว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดองอวี๋ซื่อจึง
ไม่บ่นกับเสด็จพ่ออีกว่านางชอบทิวทัศน์ของตำหนักเจาอวีนมากกว่า?”

“เพราะพีใหญ่หรือ?”

ซิงหยางส่ายหน้าพร้อมรอยยิ้มเย็นชา “เป็นเพราะข้า ทำให้นางยังอยากย้ายเข้าไปอยู่ใน
**ตำหนักเจาอวีน เช่นนั้นบุตรของนางจึงสามารถเป็นทายาทสายตรง สามารถชิง
ตำแหน่งกษัตริย์กับข้าได้อย่างถูกต้องไม่เป็นที่ครหา”**

(ถงหัว, 2557: 43-44)

จากบทบรรยายด้านบนเป็นเหตุการณ์ตอนที่ซีหลิงเหิงองค์หญิงเพียงคนเดียวของเผ่าเซวียนหยวน
จะต้องแต่งงานกับองค์ชายใหญ่เส้าเฮ้าของเผ่าเกาซินเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ทางการเมือง แต่ซีหลิงเหิงไม่
ยินยอม ซิงหยางองค์ชายใหญ่แห่งเผ่าเซวียนหยวนจึงสนทนากับซีหลิงเหิงน้องสาวของตนเกี่ยวกับเรื่อง
สนมสามองอวี๋ซื่อต้องการจะย้ายมาอยู่ตำหนักเจาอวีนแทนมารดาของตน

ตำหนักเจาอวีนเป็นที่อยู่ของสนมตำแหน่งสนมเอก ซึ่งเป็นตำแหน่งที่สูงที่สุดในวังหลัง องอวี๋ซื่อเป็น
สนมลำดับที่สามของหวางตี้กษัตริย์แคว้นเซวียนหยวน นางตั้งตนเป็นศัตรูกับสนมเอกหลายจุดต้องการแย่ง
ชิงอำนาจและทำลายครอบครัวของสนมเอกให้ราบคาบ ข้อได้เปรียบของนางคือการเป็นที่ชื่นชอบของ
หวางตี้ นางจึงใช้ประโยชน์จากการเป็นคนโปรด โดยการขอย้ายมาอยู่ตำหนักเจาอวีน ความหมายก็คือ
การขอให้หวางตี้ปลดสนมเอกหลายจุดออกจากตำแหน่ง แล้วให้ตั้งตนเองขึ้นเป็นสนมเอกแทน เป็นการยึด
อำนาจจากสนมเอกองค์ก่อนแล้วย้ายอำนาจมาไว้ที่ฝ่ายตนเอง อีกทั้งลูกชายของนางก็จะมีสิทธิ์ขึ้นเป็น

รัชทายาทโดยตรง สามารถแย่งชิงอำนาจกับลูกชายของสนมคนอื่นเพื่อเป็นกษัตริย์ของเผ่าเซวียนหยวนองค์ต่อไปได้อย่างเปิดเผย

กล่าวโดยสรุป การสร้างอำนาจโดยวิธีการอาศัยอำนาจของสามี คือชักจูงหรือโน้มน้าวให้สามีใช้อำนาจที่มีสั่งการหรือกระทำการต่าง ๆ ให้เป็นไปตามที่ตนปรารถนา เพื่อสร้างอำนาจและประโยชน์ให้ฝ่ายตนเอง ตัวละครหญิงที่ใช้ยุทธวิธีนี้จะต้องมีสถานภาพเป็นภรรยาของผู้ที่มีอำนาจและอิทธิพลมาก รวมทั้งเป็นชนชั้นสูงในราชสำนัก ได้แก่ สนมเอก สนมลำดับต่าง ๆ

2.2.3 การสร้างอำนาจโดยวิธีการสร้างชื่อเสียง

การสร้างชื่อเสียงนับเป็นวิธีการทางจิตวิทยาอย่างหนึ่ง ลักษณะของวิธีการนี้คือการใช้ความสามารถที่ตนมีมาปฏิบัติหน้าที่สร้างคุณความดีตามสถานภาพและบทบาทที่ตนกำลังดำรงตำแหน่งอยู่ เพื่อสร้างชื่อเสียงที่ดั่งงามให้แผ่กระจายไปทั่ว โดยมีจุดประสงค์แอบแฝงคือ เพื่อสร้างอำนาจในการมีสิทธิพิเศษให้ตนเองสามารถกระทำการต่าง ๆ ตามที่ปรารถนาได้ ดังตัวอย่าง

ในความมืด พวกเขาทั้งสองต่างนั่งเงียบ ผ่านไปสักพัก เส้าเฮ่าจึงกล่าวขึ้นเบา ๆ ว่า

“ขอบคุณเจ้าที่ยอมสอนประชาชนชาวเกาซินเลี้ยงตัวไหมและทอผ้า”

“อย่าลืมว่าพวกเราเป็นพันธมิตรกัน และตอนนี้ ข้าก็เป็นชายองค์ชายใหญ่ของเกาซินนี่เป็นสิ่งที่ข้าสมควรกระทำอยู่แล้ว

(หงหัว, 2557: 91)

หลังจากที่ซีหลิงเหิงสร้างเงื่อนไขกับเส้าเฮ่าในการเป็นพันธมิตรสนับสนุนช่วยให้องค์ชายใหญ่เส้าเฮ่าสามารถขึ้นเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปของเกาซิน ซีหลิงเหิงก็เริ่มดำเนินการสร้างชื่อเสียงและเสริมอำนาจให้ตนเองในฐานะภรรยาขององค์ชายใหญ่เผ่าเกาซิน โดยการออกเดินทางสอนประชาชนชาวเกาซินเลี้ยงไหมและทอผ้า

แคว้นเกาซินแต่เดิมไม่สามารถผลิตผ้าเองได้ ต้องซื้อผ้าไหมคุณภาพดีจากแคว้นเซวียนหยวนซึ่งเสียเงินจำนวนมาก ซีหลิงเหิงซึ่งมีสถานะเป็นชายาขององค์ชายใหญ่มองเห็นช่องทางนี้ จึงเริ่มออกเดินทางสอนประชาชนชาวเกาซินให้รู้จักการเลี้ยงไหมและทอผ้า ซึ่งเป็นวัฒนธรรมและภูมิปัญญาดั้งเดิมของเผ่า

เซเวียนหยวน ทุนทรัพย์ในการนำมาทำโครงการนี้ก็มาจากทรัพย์สินที่ซุนตักษัตริย์ของเผ่าเกาซินประทานให้หลังจากแต่งงานกับเส้าเฮ่า ชื่อเสียงที่โด่งามของซีหลิงเหิงภรรยาขององค์ชายใหญ่เส้าเฮ่าแผ่กระจายไปทั่วแคว้นเกาซิน เสียงชื่นชมจากชาวบ้านและสิ่งที่ซีหลิงเหิงทำให้แก่เหล่าราษฎรเกาซินซุนตักก็เห็นมาตลอด ซุนตักจึงชื่นชอบซีหลิงเหิงเป็นอย่างมาก การกระทำนี้ดูเหมือนได้ผลลัพธ์เพียงเล็กน้อย แต่ที่จริงซีหลิงเหิงได้ประโยชน์อย่างมาก แคว้นเกาซินนั้นเคร่งครัดในกฎเกณฑ์และระเบียบ ถึงแม้จะเป็นชายาองค์ชายใหญ่แต่ก็ไม่สามารถเดินทางออกไปไหนหรือทำอะไรได้ตามใจต้องการ แต่เนื่องจากการที่นางเดินทางไปสอนประชาชนอยู่เสมอ ซีหลิงเหิงจึงเดินทางได้อย่างสะดวก สามารถแอบกระทำการต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ ทั้งยังกลายเป็นคนที่กษัตริย์ชื่นชมอีกด้วย

กล่าวโดยสรุป การสร้างอำนาจโดยวิธีการสร้างชื่อเสียง คือการใช้ความสามารถที่ตนเองมีมาปฏิบัติหน้าที่ตามสถานภาพและบทบาทของตน เพื่อสร้างชื่อเสียงอันโด่งามซึ่งจะส่งผลให้เกิดอำนาจและสิทธิพิเศษที่ทำให้ตนเองสามารถกระทำการต่าง ๆ ตามที่ต้องการได้ ตัวละครหญิงที่ชาญวิธีนี้จะมีสถานภาพเป็นชนชั้นสูงที่อยู่ในราชสำนักได้แก่ องค์หญิงและภรรยาของผู้มีอำนาจในราชสำนัก ซึ่งแต่เดิมไม่มีอิสระสามารถกระทำการต่าง ๆ ได้ตามที่ปรารถนา โดยอาจมีสาเหตุมาจากข้อบังคับหรือกฎเกณฑ์ของเผ่า นั้น ๆ

สรุปวิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศหญิงมีทั้งหมด 5 วิธีได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางยาพิษ การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุตรของตน การสร้างอำนาจโดยวิธีการสร้างชื่อเสียง การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย และการสร้างอำนาจโดยวิธีการอาศัยอำนาจของสามี วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศหญิงมีลักษณะสำคัญคือ เป็นการกระทำผ่านตัวแทนหรือตัวแปรบางอย่างเสมอ เนื่องจากสถานภาพในสังคมของผู้หญิงคือการเป็นภรรยาและมารดา มีบทบาทหลักในการเป็นผู้ดูแลครอบครัว เป็นผู้อยู่เบื้องหลังคอยสนับสนุนสามีและบุตรของตน ตัวละครเพศหญิงจึงมักจะมีรูปแบบการสร้างอำนาจผ่านบุตรและสามี สอดคล้องกับสิ่งที่สังคมกำหนดและคาดหวังให้เพศหญิงมีบทบาทหลักเป็นผู้ดูแลครอบครัว สวมบทบาทการเป็นแม่ และมีหน้าที่หลักคือการทำงานในบ้าน

3. ความแตกต่างทางเพศกับวิธีการสร้างอำนาจทางการเมือง

จากการศึกษานวนิยายเรื่องนี้ พบวิธีการสร้างอำนาจที่เหมือนและวิธีการสร้างอำนาจแตกต่างกัน รายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 วิธีการสร้างอำนาจที่เหมือนกัน

วิธีการสร้างอำนาจที่เหมือนกันระหว่างตัวละครเพศชายและตัวละครเพศหญิง ได้แก่

3.1.1 วิธีการสร้างอำนาจโดยการวางอุบาย ตัวละครชายหญิงจะคิดวางแผนเพื่อให้เป้าหมายที่ตนเองคาดหวังไว้ประสบความสำเร็จ ตัวละครเพศชายมักจะวางแผนการกับบุตรชายของตนเองหรือกับขุนนางในปกครอง บางครั้งวางแผนกับผู้ที่เป็นภรรยาแต่เป็นส่วนน้อย ส่วนตัวละครเพศหญิงจะวางแผนผ่านบุคคลที่มีสถานะเป็นสามี

3.1.2 วิธีการสร้างอำนาจโดยการใช้บุคคลของตัวละครชายกับวิธีการสร้างอำนาจโดยการใช้บุตรของตัวละครหญิง เป็นการสั่งการผ่านบุคคลใต้ปกครองให้ไปกระทำภารกิจหรือหน้าที่นั้น ๆ ตามที่ตนเองต้องการ ตัวละครเพศชายจะสามารถสั่งการได้ทั้ง บุคลากรในปกครองและบุตรของตนเอง เนื่องจากมีหน้าที่การงานในสังคม และมีบทบาทด้านการปกครอง ส่วนตัวละครเพศหญิงสามารถสั่งการได้เพียงบุตรของตน เนื่องจากต้องรับบทบาทการเป็นแม่และภรรยา คอยดูแลครอบครัว ทำงานอยู่แต่ในบ้าน

3.1.3 วิธีการสร้างอำนาจโดยการสั่งหารตัวละครชายกับวิธีการสร้างอำนาจโดยการวางยาพิษตัวละครเพศหญิง วิธีการวางยาพิษก็ของตัวละครเพศหญิงเป็นหนึ่งในวิธีการสั่งหารของตัวละครเพศชาย โดยตัวละครเพศชายและตัวละครเพศหญิงจะใช้ยาพิษในการสั่งหารฝ่ายตรงข้าม เพื่อให้ได้มาซึ่งผลลัพธ์ที่ตนเองต้องการ ซึ่งบุคคลนั้นมักจะเป็นบุคคลที่ไม่สามารถใช้กำลังสั่งหารได้โดยตรง เนื่องจากมีสถานะตำแหน่งทางการเมืองสูง หรือมีพละกำลังในการต่อสู้มากกว่า

3.2 วิธีการสร้างอำนาจที่แตกต่างกัน

วิธีการสร้างอำนาจที่แตกต่างกันระหว่างตัวละครเพศชายและตัวละครเพศหญิง ได้แก่ วิธีการสร้างอำนาจโดยการวางกลศึกสงคราม วิธีการสร้างอำนาจโดยการรวมบุคคล วิธีการสร้างอำนาจโดยการแต่งงาน วิธีการสร้างอำนาจโดยการสร้างชื่อเสียง วิธีการสร้างอำนาจโดยการอาศัยอำนาจของสามี วิธีการดังที่กล่าวไปแล้วของตัวละครเพศชายและตัวละครเพศหญิงจะแตกต่างกันเนื่องจากตัวละครเพศชายจะมี

หน้าที่มีโอกาการทำงานในสังคมมากกว่าตัวละครเพศหญิง ส่งผลให้วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศชายหลากหลายกว่าตัวละครเพศหญิงตามไปด้วย ขณะที่ตัวละครเพศหญิงส่วนใหญ่จะมีบทบาทหลักในการเป็นมารดา เลี้ยงดูบุตร และดูแลงานภายในบ้าน อีกประการหนึ่งคือ นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายแนวสงคราม การแย่งดินแดน การแย่งชิงบัลลังก์และความเป็นใหญ่ บทบาทของตัวละครเพศชายจึงเด่นมากกว่าตัวละครเพศหญิง อีกทั้งบทบาทของตัวละครเพศหญิงส่วนใหญ่มีเพียงการทำหน้าที่อยู่ภายในบ้าน มีสถานภาพเป็นราชวงศ์หรือเป็นผู้หญิงชนชั้นสูง ได้แก่ องค์หญิง สนมเอก และสนมลำดับต่าง ๆ ไม่สามารถออกไปข้างนอกอย่างอิสระได้ ตัวละครเพศหญิงจึงมีรูปแบบวิธีการสร้างอำนาจที่แตกต่างไปจากตัวละครเพศชาย ซึ่งตัวละครเพศชายจะต้องออกไปทำหน้าที่การทำงานต่าง ๆ ภายนอกบ้าน มีสถานภาพทางสังคมอยู่ในชนชั้นปกครองหรือเป็นราชวงศ์ได้แก่ กษัตริย์ องค์ชาย ขุนนาง ขุนพล และแม่ทัพ สามารถเดินทางไปทีต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ

จากข้างต้นจะสามารถสังเกตเห็นได้ว่าวิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศชายนั้นมีลักษณะของการเป็นผู้กระทำอย่างชัดเจน บทบาททางสังคมของตัวละครเพศชายคือการเป็นผู้นำ ในขณะที่บทบาททางสังคมของตัวละครเพศหญิงคือการเป็นผู้ดูแลครอบครัว มีบทบาทหน้าที่เป็นบุคคลที่อยู่ข้างหลัง วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศหญิงจึงอยู่ในลักษณะบทบาทของการเป็นแม่และภรรยา คอยบงการ สั่งการและสนับสนุนอยู่เบื้องหลังฝ่ายชายซึ่งมีสถานภาพเป็นสามีและบุตรแทน รูปแบบการสร้างอำนาจของตัวละครเพศหญิงจึงเป็นการกระทำผ่านบุคคลอีกคนหนึ่งเสียส่วนใหญ่ เนื่องด้วยสภาพของสังคมจีนบทบาทของชายหญิงจีนนับตั้งแต่ยุคสังคมศักดินาเป็นต้นมา คือการให้ความสำคัญกับผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ซึ่งส่งผลให้บทบาทหรือสิทธิทางสังคมของผู้หญิงไม่เท่าเทียมกับผู้ชาย สังคมได้กำหนดให้ผู้หญิงมีบทบาทในฐานะผู้สนับสนุนความเจริญก้าวหน้าของผู้ชาย (ศิริวรรณ วรชัยยุทธ, 2559: 249) ด้วยเหตุนี้วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศชายจึงเปิดกว้างมากกว่าเพศหญิง เนื่องจากมีโอกาการทำงานในสังคมมากกว่า ความแตกต่างทางเพศจึงส่งผลให้รูปแบบและวิธีการสร้างอำนาจทางการเมืองของตัวละครชายและตัวละครหญิงแตกต่างกัน

สรุปผลการศึกษา

บทความวิจัยเรื่อง บทบาททางเพศกับการช่วงชิงอำนาจในสังคมของตัวละคร ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ลำนำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญานิรันดร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของตัวละครเพศชายและเพศหญิงที่สัมพันธ์กับการเมือง ในนวนิยายแปลจีนเรื่อง ลำนำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญานิรันดร์ โดยศึกษานวนิยายจีนฉบับแปลภาษาไทยเรื่อง ลำนำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญานิรันดร์ ทั้งหมด 4 เล่ม เขียนโดย ถงหัว แปลโดย อรจิรา ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยของสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค

ผลการศึกษาพบว่า ตัวละครเพศชายมีวิธีการสร้างอำนาจทางการเมืองของทั้งหมด 6 วิธีแบ่งเป็นวิธีการใช้ความรุนแรงได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการสังหาร การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุคคล และการสร้างอำนาจโดยวิธีการวางกลศึกสงคราม การสร้างอำนาจโดยวิธีการสังหาร คือการกระทำที่มีจุดประสงค์ให้ฝ่ายศัตรูเสียชีวิต ซึ่งการตายของฝ่ายตรงข้ามจะส่งผลประโยชน์ให้เส้นทางอำนาจของฝ่ายตนสะดวกและราบรื่นขึ้น การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย คือการใช้กลยุทธีใด ๆ ก็ตามเพื่อให้ฝ่ายศัตรูเกิดความเสียหายอย่างมาก วิธีการสร้างอำนาจรูปแบบนี้มีความสำเร็จสูงมากที่สุดและเป็นวิธีที่นิยมใช้มากที่สุด การสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุคคลคือการรู้จักเลือกใช้บุคคลกรที่มีอยู่อย่างเหมาะสมกับภารกิจที่มอบหมาย การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางกลศึกสงคราม คือการวางแผนการรบเพื่อพิชิตกองทัพของฝ่ายศัตรู วิธีการสร้างอำนาจรูปแบบนี้มีความสำเร็จสูงรองลงมาจากวิธีการวางอุบาย

วิธีการไม่ใช้ความรุนแรงได้แก่ วิธีการที่การสร้างอำนาจโดยวิธีการรวมบุคคล คือการชักชวนและโน้มน้าวให้บุคคลที่มีความสามารถและมีชื่อเสียงมาอยู่เป็นพรรคพวกตน และการสร้างอำนาจโดยวิธีการแต่งงาน คือการแต่งงานเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ทางการเมืองระหว่างสองฝ่าย เป็นวิธีการเชื่อมอำนาจและความรักดีจากฝ่ายหญิงมาสู่ฝ่ายชาย

ส่วนตัวละครเพศหญิงมีวิธีการสร้างอำนาจทางการเมืองทั้งหมด 5 วิธี แบ่งเป็น วิธีการใช้ความรุนแรงได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางยาพิษ คือการให้ยาพิษสังหารชีวิตฝ่ายตรงข้าม เป็นวิธีที่ได้ผล

ลัทธิรุนแรงและไม่ต้องใช้กำลังในการลงมือสังหาร และการสร้างอำนาจโดยวิธีการใช้บุตรของตน คือการสั่งให้บุตรของตนเองกระทำการต่าง ๆ ตามที่ตนต้องการ มีลักษณะสำคัญคือเป็นการกระทำที่คอยบงการอยู่เบื้องหลังผ่านตัวแทน ไม่ใช่การลงมือกระทำเอง

วิธีการไม่ใช้ความรุนแรงได้แก่ การสร้างอำนาจโดยวิธีการสร้างชื่อเสียง การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบาย และสร้างอำนาจโดยวิธีการอาศัยอำนาจของสามี การสร้างอำนาจโดยวิธีการวางอุบายคือการวางแผนสร้างเงื่อนไขหรือข้อตกลงบางอย่างขึ้นมากับบุคคลที่ได้รับผลประโยชน์ เพื่อให้ตนเองได้รับอำนาจหรือได้ผลประโยชน์บางอย่างตอบแทนตามที่ต้องการ การสร้างอำนาจโดยวิธีการอาศัยอำนาจของสามีคือชักจูงหรือโน้มน้าวให้สามีใช้อำนาจสั่งการหรือกระทำการต่าง ๆ ให้เป็นไปตามที่ตนปรารถนา การสร้างอำนาจโดยวิธีการสร้างชื่อเสียง คือการใช้ความสามารถที่ตนเองมีมาปฏิบัติหน้าที่ตามสถานภาพและบทบาทของตน เพื่อสร้างชื่อเสียงที่ดีงาม ซึ่งจะส่งผลให้เกิดอำนาจและสิทธิพิเศษบางอย่างที่ทำให้ตนเองสามารถกระทำการต่าง ๆ ตามที่ปรารถนาได้

ตัวละครเพศชายนั้นมียุทธวิธีการสร้างอำนาจที่หลากหลายกว่าเพศหญิง เนื่องจากมีโอกาสในสังคมและการทำงานมากกว่า ในขณะที่ตัวละครเพศหญิงจะมีบทบาทสำคัญในการเป็นแม่ การอยู่เบื้องหลังคอยสนับสนุนฝ่ายชาย วิธีการสร้างอำนาจของตัวละครเพศหญิงจึงมักจะเกี่ยวข้องกับเพศชายไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา ผู้วิจัยพบประเด็นที่สามารถนำไปศึกษาค้นคว้าต่อไปได้ ดังนี้

1. ควรศึกษานวนิยายเล่มอื่น ๆ ของนักประพันธ์ถงหัว ว่ามีประเด็นด้านบทบาททางเพศอย่างไรบ้าง เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น แล้วนำมาเปรียบเทียบกับเหมือนหรือแตกต่างจากนวนิยายเล่มนี้อย่างไร ส่วนที่เหมือนกันมีลักษณะอย่างไร ส่วนที่ต่างกัันมีลักษณะอย่างไร

2. ควรศึกษาภาพสะท้อนของประวัติศาสตร์จีนในนวนิยายของนักประพันธ์ถงหัว เนื่องจากนวนิยายของถงหัวส่วนใหญ่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับราชวงศ์ การช่วงชิงราชบัลลังก์ การแย่งชิงอำนาจระหว่างตัวละคร การทำสงครามสู้รบ ชื่อตัวละครที่นำมาเขียนในนวนิยายก็เป็นบุคคลที่มีอยู่จริงในประวัติศาสตร์จีน ชื่อเผ่าและฉากสงครามการสู้รบก็เป็นสิ่งที่มิบันทึกอยู่จริงในประวัติศาสตร์จีน ดังนั้นจึงควรนำนวนิยายของถงหัว มาศึกษาว่ามีภาพสะท้อนของประวัติศาสตร์จีนช่วงใดบ้าง ลักษณะสังคมจีนช่วงนั้นเป็นอย่างไร

อ้างอิง

หนังสือ

กูดริช, คาร์ริงตัน. (2553). ประวัติศาสตร์จีน. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.

คอสมอส. (2553). ยอดสตรีผู้พลิกโฉมประวัติศาสตร์. กรุงเทพฯ: ไทยควอลิตี้บุ๊กส์.

ชญา ปิยชาติ. (2556). สตรีทรงอำนาจของโลกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์. กรุงเทพฯ: ยิปซี

บุญศักดิ์ แสงระวี. (2537). กลศึกสามก๊ก. กรุงเทพฯ: ก. ไก่.

ฝงเมิ่งหลง. (2554). ภูมิปัญญาสตรี. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แสงดาว.

สุภาณี ปิยพสุนทร. (2550). ตำราพิชัยสงครามสามก๊ก. กรุงเทพฯ: แสงดาว.

อิงอร สุพันธ์ุณี. (2547). วรรณกรรมวิจารณ์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อิงอร สุพันธ์ุณี. (2552). นวนิยายนิทัศน์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

หงหัว [นามแฝง]. (2557). ล่านำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญาอันตราย เล่มที่ 2. กรุงเทพฯ: สยามอินเตอร์บุ๊ก.

หงหัว [นามแฝง]. (2558). ล่านำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญาอันตราย เล่มที่ 3. กรุงเทพฯ: สยามอินเตอร์บุ๊ก.

หงหัว [นามแฝง]. (2558). ล่านำรักเทพสวรรค์ ภาคหนึ่งคำมั่นสัญญาอันตราย เล่มที่ 4. กรุงเทพฯ: สยามอินเตอร์บุ๊ก.

บทความที่พิมพ์ในหนังสือรวมเล่ม

- บุญเสริม หุตะแพทย์. (2548). “แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชายหญิง.” ใน **การศึกษามหาบัณฑิตชายหญิง Gender Studies หน่วยที่ 1-5**, 1-53. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วรรณ โปธิน้อย. (2548). “สถานภาพและบทบาทชายหญิงในสังคมโลก.” ใน **การศึกษามหาบัณฑิตชายหญิง Gender Studies หน่วยที่ 1-5**, 57-108. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ศิริวรรณ วรชัยยุทธ. (2559). “แม่และเมีย บทบาทของผู้หญิงในสังคมจีน” ใน **พลังผู้หญิง แม่เมีย และเทพสตรี ความจริง และภาพแทน**, 249-259. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

บทความในวารสาร

- เฉลิมศักดิ์ น้อยศรี. (2551). . **บทบาทของผู้หญิงในสามก๊ก: วิเคราะห์เรื่องเชิงวรรณกรรม Criticism of Women 's Roles in “Romance of the Three Kingdoms”: A Literary Analysis.** วารสารวิจัยรามคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 11, ฉบับพิเศษ 2: 107-114.
- เยาวลักษณ์ อยู่เจริญสุข. (2558). "**จบบาปเผลูสงๆ: มิติหญิงชายในวรรณกรรมคำสอนเขมร.**" วรรณวิทัศน์ 15, ฉบับพิเศษ: 77-121.

บทความวิจัย สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์และรายงานการวิจัย

- จตุพร มหาพรหม. (2540). “การวิเคราะห์ตัวละครชายชาวจีนในนวนิยายไทยช่วง พ.ศ. 2510-2537.” การค้นคว้าอิสระ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณัฐรดา เบ้าคำ. (2559). “สถานภาพและบทบาทของตัวละครเอกชายในนวนิยายชุด สุภาพบุรุษจุฑาเทพ.” การค้นคว้าอิสระ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย เพื่อการพัฒนาอาชีพ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ถนัด ศักดิ์แสงโสภณ. (2542). “วิเคราะห์ตัวละครและแนวคิดในงานประพันธ์ของประชาคม ลุนาลัย.” ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นันทนา พุกษ์พงษ์. (2541). “การวิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายของ ว.วินิจฉัยกุล.” การค้นคว้าอิสระ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยทักษิณ.

- พิณวิไล ปริบูรณ์. (2555). “การปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์ของคนจีนในไทย: กรณีศึกษาตัวละครจีน อพยพในนวนิยายเรื่องลอดลายมังกร”. การค้นคว้าอิสระ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิมลมาศ ปฤชากุล. (2542). “การวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายไทยตั้งแต่พ.ศ. 2475-2488.” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปิ่นหล้า ศิลปบุตร. (2551). “สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยายของปิยะพรศักดิ์เกษม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปรีชา เสือพิทักษ์. (2554). “การศึกษาบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายในบทละครนอก สมัยรัตนโกสินทร์ ตอนต้น (2325-2394).” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุทัตตา พาหุมนโต. (2560). “ตัวละครหญิงกับปิตาธิปไตยในนวนิยายสืบสวนสอบสวนร่วมสมัยของ อเมริกา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมณชา บุญวัฒนะกุล. (2550). “ตัวละครหญิงในนวนิยายของบุญเหลือ.” สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- หงหง ฉี. (2560). “การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครชายในวรรณกรรมอัตชีวประวัติเรื่อง หงส์ป่า.” การค้นคว้าอิสระ ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย เพื่อการพัฒนาอาชีพ แผน ข มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อภิวันท์ อดุลยพิเชษฐ์. (2544). “สถานภาพบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายไทยในอดีต: ภาพสะท้อน วรรณกรรมเรื่องขุนช้างขุนแผน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขามานุษยวิทยา ภาควิชามานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อัชมา มหาพสุธานนท์. (2553). “ความเป็นหญิงจีนในนวนิยายของนักเขียนสตรีจีนยุคหลังเหมา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีและวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกสารหรือสิ่งตีพิมพ์ประเภทอื่น

นาตยา อยู่คง. (2561). เพศภาวะ เพศวิถี และความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างหญิงชายในเอเชีย.

เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 450 109 สังคมปัจจุบันในเอเชีย คณะอักษรศาสตร์

มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ข้อมูลจากเว็บไซต์

หยู่เล่อจื่อเป็นหลุน . (2559). **桐华来历**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2562 เข้าถึงได้จาก

https://baike.baidu.com/item/桐华?fbclid=IwAR1jHI8By5r_k2RlRTRQ